

MARTTI LUTHER

Jumalan armo saadaan armonvälineiden kautta

“Sitten Abraham palasi palvelijansa luo, ja he nousivat ja kulkivat yhdessä Beersebaan. Ja Abraham jäi asumaan Beersebaan.” (1 Moos. 22:19)

On todella ihmeellistä, että ylen pyhä kantaisä palaa tuolta noin pyhäältä paikalta. Jos jollekulle meistä tulisi osaksi niin mahtava ilmestys, pojan uhraamista koskeva, ja lisäksi kuuluisi loistava lupaus “sinun siemenessäsi saavat siunauksen kaikki sukukunnat”, ja vielä keskustelu ja läsnäolo, jossa ei ollut paikalla yksi ainoa enkeli vaan koko taivaallinen sotajoukko, niin varmasti inhimillinen hurskas ajatus neuvoisi siihen, ettei tällaista paikkaa olisi vain pidettävä kunniaassa, vaan sinne pitäisi jäädä asumaankin. Miksi Abraham ei menettele näin? — — —

Aabrahamin jälkipolvi on etsiskellyt tällaisia paikkoja, jotka olivat merkittäviä isien uskon ja pyhyiden kannalta, ja pitänyt niitä kunniaassa. Siitä syystä Mooses ja profeetat pitivät niitä arvossa ja Mooses pyrki innokkaasti palauttamaan muistiin kaikkia kertomuksia, pyhiä tapahtumia, ihmeitä ja kaikkea palvelusta Jumalan valitsemassa paikassa. “Varo, hän sanoo, ettet uhraa polttouhrejasi missä mieleisessäsi paikassa hyvänsä, vaan ainoastaan siinä paikassa, missä on minun nimeni muisto” (1. Moos. 12:13 s.).

Siitä syystä hän osoittaa heille määräpaikan ja nimeää sen liitonmajaksi, toisin sanoen pysyväksi, varmaksi ja määrättyksi paikaksi; sen majan Jumala osoitti Moosekselle varmaksi merkiksi paikasta, jonka hän oli valinnut, ja liitti siihen lupauksen, että hän asuu siellä, on lähellä ja kuulee häntä avuksi huutavien lupaukset ja rukoukset. — — —

Meidän luontomme on valitettavasti niin nurja, ettemme noudata mitään, mitä Jumala käskää, emmekä pidä sitä arvossa, mutta siihen, mitä Perkele päättää, me kiinnymme innokkaasti ja hartaasti ja sitä noudatamme: rakennamme alttareita, kappeleita, pyhäköitä, juoksemme Roomaan ja Pyhän Jaakobin tykö. Saman tien kuitenkin lyömme laimin kasteen, eukaristian (ehtoollisen, toim.), synneistäpäästön ja kutsumuksen. — — —

Jumala sen sijaan kutsuu meitä paikkaan, joka tallettaa hänen nimensä muiston, meidän liitonmajaamme, joka on sanan palvelus. Siellä, missä sana kajahtaa ja sakramentteja jaetaan Kristuksen asetuksen mukaisesti, siellä on todellinen Jumalan liitonmaja.

Kirjasta Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 18-24, Hämeenlinna 2005, s. 343-344. Suomennos Heikki Koskenniemi. Otsikko toimituksen.

Oikeuslaitos ei voi valvoa opin puhtautta

Muutaman kuukauden aikana on tullut julkisuuteen monia kansankirkon elämään vaikuttavia oikeudellisia asioita. Jotkut pastorit ovat joutuneet syytetyiksi sen johdosta, että eivät ole samalla alttarilla yhdessä naispastorien kanssa. Tuomiokapituli sulki kirkkoherran vaalista pois pastorin, koska hän sanoi, ettei tee yhteistyötä naispastorien kanssa jumalanpalveluksissa. Tämä poissulkeminen tuli vahvistetuksi Korkeimmassa hallinto-oikeudessa. Hiljattain on ilmestynyt Utsjoen kirkkoherran Arto Seppäsen oikeustieteellinen väitöskirja, jossa hän esittää perusteluja sille, että pastorilla opin ja omantunnon syistä olisi oikeus olla toimimatta yhdessä naispastorien kanssa. Tätä näkökantaa ovat toiset tukeneet, toiset vastustaneet, pääasiassa sen mukaan, kannattavatko naisten toimimista pastorin virassa vai eivät.

Kun on kyse kirkon elämästä, on huomattava, että oikeuslaitos ei voi ratkaista kaikkein tärkeimpiä asioita. Oikeuslaitos ei luonteensa mukaan ota kantaa itse opin sisältöön. Näin ollen se ei voi sen paremmin torjua väärää oppia kuin vahvistaa oikeatakaan. Näin ollen sellainen kuvitelma, että oikeuslaitos auttaisi kirkkoa pysymään oikeassa opissa, on väärä. Jos tässä toivossa vedotaan oikeuteen, on kysymys hyvin hälyttävästä asiasta. Oikeus voi todeta jonkin irtisanomisen tai väärän kohtelun laittomaksi ja määrätä vääryyttä kärsineen saamaan korvauksia. Kirkon oppia se ei kuitenkaan voi puhdistaa.

Luther kirjoitti paljon siitä, että on tärkeää pitää maallinen ja hengellinen valta erillään. Tiivistetysti hän sanoi: “Mielipiteeni on tämä: Näitä kahta hallintavaltaa, ajallista ja hengellistä, oikeustaltoa ja kirkkoa, ei pidä sekoittaa toisiinsa; muussa tapauksessa toinen nielaisee toisen, ja molemmat tuhoutuvat, kuten kävi paavin alaisuudessa.” (SL 21b, 2108)

Miksi oikeuslaitos ei sitten voi valvoa opin puhtautta? Ensiksi siksi, että sen perustehtävä on aivan toinen, nimittäin valvoa ja turvata maallisen elämän sujumista. Toinen näkökohta on, että maallisen vallan täytyy hallita kaikkia ihmisiä uskosta riippumatta. Näin ollen se joutuu ottamaan huomioon ja sallimaan sellaista, mitä Jumalan sana ei salli. Maallinen esivalta voi myös käskä sellaisia asioita, joita Jumalan sana ei käske. Esivallalle on oltava kuuliainen niin pitkälle kuin se ei määrää tekemään vääriä asioita.

Maallinen esivalta tekisi väärin, jos se ryhtyisi pakkokeinoin vaatimaan oikean uskon tunnustamista. Silloin kuviteltaisiin, että usko voisi säilyä tai pysyä yllä maallisen lain keinoin. Näin ei ole. Esivallan tehtävä ei olekaan synnyttää tai säilyttää uskoa. Sillä ei ole siihen keinoja eikä välineitä.

Nykyisessä tilanteessa maassamme on kyse siitä, että maallisen esivallan turvin halutaan turvata kansankirkon monioppisuus. Useimmat pastorit, jotka eivät suostu jumalanpalvelusyhteistyöhön naispastorien kanssa, tyytyisivät siihen, että he saarnaavat vuorollaan ja naispastorit vuorollaan. Tämä merkitsee sitä, että ns. naispappeuden vastustamisesta on luovuttu. Tämä on räikeästi uskonpuhdistuksen vastainen toimintatapa. Kun oikein toimiva kirkko valvoo opin puhtautta, on se tehtävä yksin Jumalan sanan nojalla. Se velvoittaa sekä opettamaan tarkoin Jumalan sanan mukaisesti että torjumaan harhat.

Kun kirkko toimii tällä tavoin, se kunnioittaa maallista esivaltaa ja haluaa noudattaa sen oikeita järjestyksiä. Varsinaiset omat asiansa, Jumalan sanan saarnan ja sielunhoidon kirkko kuitenkin tekee vain sanaa ja sakramentteja käyttäen.

Kristuksella oli valta antaa henkensä ja valta ottaa se jälleen

Ensimmäisenä pääsiäispäivänä. Vapaa teksti.

Sen tähden Isä minua rakastaa, koska minä annan henkeni, että minä sen jälleen ottaisin. Ei kukaan sitä minulta ota, vaan minä annan sen itseltäni. Minulla on valta antaa se, ja minulla on valta ottaa se jälleen; sen käskyn minä olen saanut Isältäni. Joh. 10:17–18.

Jumalan Poika omaksui sikiämissä persoonansa ihmisyyden. Niin hänestä tuli ainutlaatuinen henkilö. Hän on samalla kertaa sekä tosi Jumala että tosi ihminen. Hänessä yhdistyivät yhdeksi ainoaksi persoonaksi Jumala ja ihminen. Tätä sanomme persoonalliseksi yhtymykseksi. Sen seurauksena kaikki ne teot, joita Vapahtajamme teki, ovat hänen koko persoonansa tekoja. Tämä tulee esille myös hänen kuolemassaan ja kuolleista herättämisessään.

Valaisen asiaa esimerkillä. Kun Jeesus herätti Lasaruksen kuolleista, hän teki sen jumalallisella voimallaan ja osoitti sillä teolla olevansa Jumalan Poika. Tämän teon Raamattu osoittaa Jeesuksen koko persoonalle. Raamattu kertoo, että Jeesus itki ja joutui syvän liikituksen valtaan ja vapisi (Joh. 11:33,35). Vielä Raamattu sanoo, että juutalaiset sen jälkeen, kun Jeesus oli herättänyt Lasaruksen, olivat päättäneet tappaa hänet (Joh. 11:53). Liikuttus, vapina ja itku ovat ihmisen toimintoja, ja ne Raamattu omistaa Jeesuksen koko persoonalle. Tappaminen, josta juutalaiset olivat tehneet päätöksen, ei

voinut kohdistua hänen jumalalliseen luontoonsa, vaan vain häneen ihmisenä. Se oli kuitenkin Kristuksen koko persoonaa koskeva asia, niin että Raamattu sanoo: “Elämän ruhtinaan te tapoitte” (Apt. 3:15).

Jeesuksella oli valta antaa henkensä

Pyhä Raamattu kuvaa Jeesuksen kuoleman uhrikuolemaksi meidän edestämme. Hän kävi siihen taivaallisen Isänsä tahdosta rakkaudesta meihin syntyiin. Häntä ei olisi voitu vangita, ellei hän itse olisi siihen vapaaehtoisesti alistunut. Kun Jeesuksen kiinniottajat etsivät häntä, hän sanoi: “Minä olen.” Kun Jeesus lausui tämän Jumalan nimen (2 Moos. 3:14), he perääntyivät ja kaatuivat maahan. Jos jo hänen vangitsemisensä oli ihmisille mahdotonta, niin mahdotonta oli myös häntä vahingoittaa ja lyödä häneen nauvoja, jos hän ei olisi antanut sitä tehdä. Siitä, mitä ihmiset tekivät hänelle ihmisenä, tuli persoonallisen yhtymyksen tähden osalliseksi myös hänen jumalallinen luontonsa. Mahdotonta näet on, että ihminen voisi vahingoittaa Jumalaa. Kuitenkin persoonallisen yhtymyksen johdosta kärsimys tuli koko persoonan osaksi. Ihmiset saattoivat lyödä nauhat hänen pyhään ruumiiseensa, koska hän oli tosi ihminen ja koska hän, Jumalan Poika, nöyryytti itsensä, otti orjan muodon ja alistui siihen. Hän oli Jumalan karitsa, joka ääneti alistui surmaajiensa edessä (Jes. 53:7).

Jos siitä, että Jeesus oli tosi Jumala, seurasi se, etteivät ihmiset olisi voineet tehdä hänelle naarmuakaan, ellei hän itse olisi siihen alistunut, niin he eivät myöskään olisi voineet tappaa häntä, ellei hän olisi alistunut siihen ja itse uhrannut henkeänsä maailman edestä. Jeesus sanoo: "Sen tähden Isä minua rakastaa, koska minä annan henkeni, että minä sen jälleen ottaisin. Ei kukaan sitä minulta ota, vaan minä annan sen itsestäni. Minulla on valta antaa se, ja minulla on valta ottaa se jälleen; sen käsken minä olen saanut Isältäni."

Evankeliumit kertovat, että Jeesus kallisti päänsä ristillä ja antoi henkensä Isänsä käteen. Kaikki evankeliumit sekä myös psalmit (Ps. 31:6) käyttävät sanontaa: "Hän antoi henkensä." Se oli aktiivinen tapahtuma. Se ei ollut riutumiskuolema. Kuollessaan hän huusi suurella äänellä ennen, kuin hän antoi henkensä. Hänen elinvoimansa eivät olleet ehtyneet. Se kertoo sen, että hänen kuolemansa oli vapaaehtoinen. Elämän ruhtinas ei olisi voinut kuolla, ellei hän itse olisi antanut henkeään. Jeesus oli sanonut: "Sen suurempaa rakkautta ei ole, kuin että antaa henkensä ystäväinsä edestä" (Joh. 15:13).

Joosef arimatjalainen ja Nikodemus pyysivät Pilatukselta lupaa saada haudata Jeesus. Pilatukselle (Mark. 15:44) ja sotilaille (Joh. 19:33) oli yllätys, että Jeesus oli jo kuollut. Sekin kertoo Jeesuksen kuoleman poikkeavuudesta.

Kun iankaikkinen Jumalan Poika sikisi Marian kohdussa, jumaluuden toinen persoona ei saanut alkuansa,

vaan ihminen Jeesus Kristus. Kun Kristus kuoli, Jumala ei lakannut olemasta. Hän, jolla ainoalla on kuolematomuus, ei joutunut kuoleman tilaan. Jeesuksen kuolema oli ihmiselle synnin tähden määrätty kuolema. Raamattu kuvaa hänen kuolemaansa siten, että hän antoi henkensä Isänsä käteen, ja mainitsee, että sotilaat havaitsivat hänet kuolleeksi (Joh. 19:33).

Näin Raamattu osoittaa, ettei Jeesuksen kuolemaan ollut ulkonaista pakkoa, vaan hän alistui kärsimykseen vapaaehtoisesti ja itse omasta tahdos-

taan antoi henkensä. Niin hän kärsi meidän kuolemamme. Tämä kaikki kertoo hänen suuresta rakkaudestaan koko maailmaa kohtaan. “Jumala osoittaa rakkautensa meitä kohtaan siinä, että Kristus, kun me vielä olimme syntisiä, kuoli meidän edestämme. Paljoa enemmän me siis nyt, kun olemme vanhurskautetut hänen veressään, pelastumme hänen kauttansa vihasta.” (Room. 5:8–9.)

2. Jeesuksella oli valta ottaa jälleen henkensä

Jeesus korostaa, että hänellä on valta antaa henkensä ja valta ottaa se jälleen. Sen käskyn hän oli saanut Isältään. Painakaamme tarkasti mieliimme hänen sanansa: “Sen tähden Isä minua rakastaa, koska minä annan henkeni, että minä sen jälleen ottaisain. Ei kukaan sitä minulta ota, vaan minä annan sen itsestäni. Minulla on valta antaa se, ja minulla on valta ottaa se jälleen; sen käskyn minä olen saanut Isältäni.”

Jeesuksen ja Isän suhde oli erikoinen. Hän ei puhunut taivaallisesta Isästään koskaan opetuslapsilleen hänen ja heidän yhteisenä meidän Isänä. Hän sanoi näin: “Minä menen ylös, minun Isäni tykö ja teidän Isänne tykö, ja minun Jumalani tykö ja teidän Jumalanne tykö” (Joh. 20:17). Kun hän opetti Isä meidän rukouksen, hän sanoi: “Rukoilkaa siis te näin. Isä meidän, joka olet taivaissa.”

Jumalan persoonien keskinäisissä suhteissa on Isä, Poika ja Pyhä Henki. Mutta suhteessaan meihin Poika on meille iankaikkinen Isä (Jes. 9:6).

Kristuksen persoonan erikoislaatu näkyy myös siinä, miten hän sai Jumalan ilmoituksen. Kristus ei saanut Jumalan sanaa niin kuin profeetat, joista

Raamattu sanoo, että Jumalan sana tuli heille. Sen sijaan Kristuksesta Raamattu todistaa: “Ei kukaan ole Jumalaa milloinkaan nähnyt; ainokainen Poika, joka on Isän helmassa, on hänet ilmoittanut” (Joh. 1:18). Jeesus sanoo itsestään: “Minä puhun, mitä minä olen nähnyt Isäni tykönä” (Joh. 8:38).

Jeesus opetti itsestään: “Minä en ole yksinäni, vaan minä ja hän, joka on minut lähettänyt” (Joh. 8:16); “Joka näkee minut, näkee hänet, joka on minut lähettänyt” (Joh. 12:45) ja: “Minä ja Isä olemme yhtä” (Joh. 10:30). On yksi jumalallinen olemus ja siinä olemuksellinen ykseys.

Kristuksen persoonalliseen yhtymykseen liittyvät asiat ovat ihmisjärjelle käsittämättömiä. Ne täytyy vain uskoa Raamatun omien sanojen nojalla.

Ihmeellinen on myös se Jeesuksen tekstissämme esittämä totuus, että hänellä on valta antaa henkensä ja valta ottaa se jälleen. Kun uskomme hänet tosi Jumalaksi, voimme samalla uskoa, että hän otti henkensä jälleen. Se valta hänellä oli Isältä saatuna. Kenen järki riittäisi tämän käsittämään? Se on uskon asia. Monet kysymyksemme, jotka liittyvät Vapahtajamme persoonaan ja tekoihin ratkeavat silloin, kun saamme nähdä hänet sellaisena kuin hän on. Nyt meidän ei tarvitse kaikkea tietää. Saamme uskossa levätä hänen haavoissaan.

Jeesus todisti sanansa todeksi nousemalla kuolleista. Kuollut pantiin hautaan, elävä Kristus ilmestyi opetuslapsilleen. Se oli hänen jumalallisen kaikkivaltansa teko.

Kuolleitten esikoisena (Ilm. 1:5) hänet laskettiin hautaan, kuolleista herätettyjen esikoisena (1 Kor. 15:23)

hän lähetti Kirkkonsa julistamaan: “Kuolema on nielty ja voitto saatu!”

Siellä missä Jumalan iankaikkisuus ja hänen iankaikkisuuteen yltyvät tekonsa kohtaavat ajan, me joudumme paljossa vaikenemaan. Mooses ja Elia olivat kirkastusvuorella. Jeesuksen kuoltua monta nukkuneiden pyhien ruumista nousi ylös ja ilmestyi hänen ylösnousemuksensa jälkeen monelle (Matt. 27:51–54). Näyttää siltä kuin jotkut olisivat ennättäneet ennen häntä. Tästä huolimatta uskolliset isät opettivat, että Jeesus oli kuolleista herätettyjen esikoinen sekä asiaan että aikaan nähden. He halusivat pitäytyä Raamatun ilmoitukseen Kristuksesta kuolleista herätettyjen esikoisena ja jättää ongelmien ratkaisu siihen asti, kunnes tunnemme täydellisesti (1 Kor. 13:12). Sitä esikuvaa on turvallista seurata.

Kristus, jolla oli valta antaa henkensä ja valta ottaa se jälleen, raivasi tien meille Jumalan tykö. Koska kuolemasta elämään ja haudasta ylösnousemukseen ei ole muuta tietä kuin Jeesus, tarvitsemme uskon, jolla hänet omistamme. Voidaksemme uskoa tarvitsemme armonvälineet. Ilman uskoa ja ohi Kristuksen ei kukaan tule iankaikkiseen elämään eikä autuaitten ylösnousemukseen. Kristus on täydellistä pelastusta varten vihitty varmaksi ja luotettavaksi tieksi taivaaseen.

Olen viitannut tässä eräisiin yhteensovittamisen vaikeuksiin. Kun sellaisia havaitsemme Raamatua lukiessamme, Jumala kasvattaa meitä nöyryyteen ja tunnustamaan, että Kristuksessa “kaikki viisauden ja tiedon aarteet ovat kätkeytyinä” (Kol. 2:3). Kun kohtaamme näitä vaikeuksia, saamme yrittää Raamatulla niitä selvittää. Usein kuitenkin

joudumme tyytymään siihen, ettemme pysty vaikeuksia ratkaisemaan.

Se ei saa johtaa siihen, että väitämme Raamatua ristiriitaiseksi tai erehtyväksi. Ehkäpä Jumala on pannut siihen vaikeita kohtia sitä varten, että toishenkiset paljastuisivat uskovalle seurakunnalle.

En ole vielä tavannut ketään, joka olisi päässyt Kristuksen voiton ymmärtämisessä ristin ryöväriä pidemmälle. “Muista minua, kun tulet valtakuntaasi.” Se oli turvautumista kuoleman edessä kuolevaan Jeesukseen ja varmuutta siitä, että hänellä on kuninkuus ja valtakunta. Ja Jeesus lupasi: “Totisesti, totisesti minä sanon sinulle: Tänä päivänä sinun pitää oleman minun kansani paratiisissa.” Siis vielä tuon suuren kärsimyspäivän viimeisinä hetkinä ryöväri pääsi Jumalan rauhaan ja paratiisiin lepoon.

Silloin kun Jeesuksen jäykkää ruumista otettiin alas ristiltä ja kannettiin hautaan, Jeesus oli ryövärin kanssa autuuden valtakunnassa. Joudumme ihmetellen sanomaan: “Oi sitä Jumalan rikkauden ja viisauden ja tiedon syvyyttä! Kuinka tutkimattomat ovat hänen tuomionsa ja käsittämättömät hänen tiensä!” (Room. 11:33.)

Miten ihanana ja ylevänä Jumalan maailmat avautuisivatkaan meille, jos lapsenomaisesti uskoisimme Raamatun sanan. Oppisimme tuntemaan, mikä on hänen rakkauden suunnitelmansa korkeus, syvyys, pituus ja leveys Kristuksessa, uskoen että mekin saamme olla siitä osallisia. Kaikki perustuu näet siihen, että Jumala on syntistä kohtaan armollinen.

Markku Särelä

Iisak ja oinas esikuvina Kristuksen kuolemasta

Yksi ensimmäisistä Kristuksen kärsimystä koskevista esikuvista on Iisak, uskon isän Aabrahamin ensimmäinen poika. Tähän poikaan liittyi lupaus: *“Sinun siemenessäsi tulevat siunatuiksi kaikki kansakunnat maan päällä.”* (1 Moos. 22:18) Iisak oli syntynyt ihmeellisellä tavalla. Aabraham oli jo noin satavuotias, kun Iisak syntyi. Tästä pojasta oli sitten muodostuva kansa, jonka keskuuteen syntyisi Vapahtaja. Kun Aabraham oli tullut isäksi, hän ei siis ollut saanut kokea ainoastaan isyyden iloa. Sen lisäksi kyseessä oli hänen uskoonsa syvästi liittyvä asia. Iisakista polveutuvan suvun myötä toteutuisi lupaus siunauksesta.

Aabraham joutui yllättävän asian eteen. Jumala sanoi hänelle: *“Ota Iisak, ainokainen poikasi, jota rakastat, ja mene Moorian maahan ja uhraa hänet siellä polttouhriksi vuorella, jonka minä sinulle sanon.”* (1 Moos. 22:2) Tämän käskyn täytyi koetella Aabrahamia syvästi. Luterilainen tunnustus viittaa tähän koettelemukseen seuraavasti: *“Olisihan toki Aabrahamillakin ollut aihetta vastaväitteisiin, kun hän kuuli Jumalan sanan, joka käski hänen uhrata oman poikansa. Se sana soti kaikkea järkeä vastaan, se soti jumalallista ja luonnollista lakia vastaan. Se oli jopa räikeässä ristiriidassa sen korkean uskonkohdan kanssa, joka puhui luvatusista siemenestä, Kristuksesta, jonka oli määrä olla*

Iisakin jälkeläinen.” (Yksimielisyyden ohje VII, 46)

Aabrahamin uskoa Jumalan sanaan koeteltiin. Hänellä oli sana Vapahtajasta. Sen jälkeen hän sai käskyn uhrata poikansa, ja tämä käsky näytti kumoavan lupauksen Vapahtajasta. Hän oli siis saman kysymyksen edessä kuin aikanaan apostolit, heidän kuulijansa ja mekin: onko Jumalan sana Vapahtajasta luotettava? Voimmeko panna turvamme siihen elämässä ja kuolemassa?

Aabraham piti Jumalan sanan luotettavana. Hän ei väittänyt käskyä vastaan, vaikka järjen, elämän kunnioittamisen, isän tunteiden ja jopa Jumalan aiemman lupauksen valossa käsky näytti aivan käsittämättömältä. Hän oli valmis uhraamaan poikansa Iisakin.

Iisak oli esikuva Jeesuksesta siinä mielessä, että hän kanto polttouhripuut selässään (1 Moos. 22:6). Jeesus pakotettiin kantamaan oma ristinsä Golgatalle. Iisak oli myös siinä mielessä esikuva Jeesuksesta, että hän ei ollut tehnyt mitään, mikä olisi ansainnut kuolemanrangaistuksen. Jeesus tuomittiin syyttömänä kuolemaan.

Aabraham oli jo valmis teurastamaan poikansa, kun hän kuuli Herran enkelin äänen: *“Älä satuta kättäsi poikaan äläkä tee hänelle mitään, sillä nyt minä tiedän, että sinä pelkääät Jumalaa, kun et kieltänyt minulta ainoakaista poikaasi.”* (1 Moos. 22:12)

Iisakia ei siis lopulta uhrattu. Hän ei olisikaan riittänyt meille eikä kenellekään syntien sovitukseksi. Vaikka hän ei ollut ansainnut kuolemanrangaistusta, hän oli syntinen ihminen eikä voinut maksaa kenenkään syntivelkaa. Hänen sijastaan Jumala valitsi toisen uhrin: *“Aabraham nosti silmänsä ja huomasi takanansa oinaan, joka oli sarvistaan takertunut pensaikkoon. Ja Aabraham meni, otti oinaan ja uhrasi sen polttouhriksi poikansa sijasta.”* (1 Moos. 22:13) Oinas oli viaton eläin. Se sai nyt lukemattomien muiden eläinten kanssa palvelua yhtenä niistä uhreista, jotka ennakoivat Kristuksen kertakaikkista sovitusuhrin.

Aabrahamille ja meille kaikki tämä merkitsee perustetta yhä vahvemmalle uskolle. Koetuksen keskellä Aabraham *“piti Jumalaa totuudellisena; hän päätteli ja uskoi täysin varmasti, että Jumala pystyy tekemään sen mitä lupaa. —*

— Hän jätti asian Jumalan kaikkivaltiuuden ja viisauden varaan, sillä hän tiesi, että Jumalalla riitti keinoja ja tapoja täyttää Iisakin siemenestä antamansa lupaus, vaikka hän itse ei sokealla järjellään niitä tajunnut.” (Yksimielisyyden ohje VII, 46)

Me olemme omassa uskontaistelussamme samankaltaisessa asemassa kuin Aabraham aikoinaan. Meillä on Jumalan sana, siinä tieto syntien sovituksesta ja iankaikkisesta elämästä. Kuitenkin synnin ja kuoleman ahdistuksessa liha ja veri tuottavat epäilyksiä. Onko Jumala luotettava? Voitanko kuoleman Jeesuksen tähden? Kaikkiin näihin kysymyksiin vastaus on: Aabrahamin siemen, Jeesus, on voittanut kuoleman ja häneen uskovalle ajallinen kuolema on portti iankaikkiseen elämään.

Kimmo Närhi

Jeesus lepäsi haudassa

Pääsiäislauantaina

Mutta sen jälkeen Joosef, arimatialainen, joka oli Jeesuksen opetuslapsi, vaikka salaa, juutalaisten pelosta, pyysi Pilatukselta saada ottaa Jeesuksen ruumiin; ja Pilatus myöntyi siihen. Niin hän tuli ja otti Jeesuksen ruumiin. Tuli myös Nikodeemus, joka ensi kerran oli yöllä tullut Jeesuksen tykö, ja toi mirhan ja aloen seosta noin sata naulaa. Niin he ottivat Jeesuksen ruumiin ja käärivät sen hyvänhajuisten yrttien kanssa käärinliinoiniin, niin kuin juutalaisilla on tapana haudata. Ja sillä paikalla, missä hänet ristiinnaulittiin, oli puutarha, ja puutarhassa uusi hauta, johon ei vielä oltu ketään pantu. Siihen he nyt panivat Jeesuksen, koska oli juutalaisten valmistuspäivä ja se hauta oli lähellä. Joh. 19:38–42.

Juutalaiset olivat säilyttäneet vanhan tavan alkaa vuorokausi illasta, kuten luomispäivätkin alkoivat. Niin myös sapatti alkoi illalla auringon laskiessa ja iltatähden tultua näkyviin. Jeesus oli antanut henkensä Isän käteen perjantaina ilta-päivällä kello kolmen vaiheilla. Kaikki oli tullut täytetyksi, mitä maailman lunastus vaati. Ennen sapatin alkamista hänet ehdittiin vielä haudata.

Joosef arimatialainen oli kotoisin Efraimista. Hän oli arvossa pidetty Neuvoston jäsen. Hän oli myös rikas (Matt. 27:57). Hän osti liinavaatteen ja kääri Jeesuksen ruumiin siihen. Nikodeemus toi mirhan ja aloen seosta noin sata naulaa, se on noin 33 kg. Nämä miehet yhdessä huolehtivat siitä, että Jeesus sai kunniallisen hautauksen, joka vastasi juutalaisia tapoja. Toteutui Raamatun ennustus: “Rikkaan tykö hän tuli kuoltuansa” (Jes. 53:9).

Julkisen toimintansa aikana Jeesus ei voinut viettää levossa yhtään sapattia, sillä hänen tuli kutsumuksensa mukaisesti opettaa ja parantaa sairaita. Mutta nyt koitti hänelle sapatti, lepo. Sitä, millainen tämä tila oli ylösnousemushetkeen asti, Raamattu ei paljon puhu. Jeesus sanoo vain, että hän on oleva ryövärin kanssa paratiisissa vielä pitkänperjantain kuluessa. Kristuksen astumus alas helvettiin kuuluu taas hänen eläväksi tekemisensä yhteyteen ja pääsiäisaamuun.

Kuolema ei voinut niellä Kristusta, vaan hän heräsi kuolleista Jumalan voimasta. Se kertoo myös meille, ettei kuolema voi meitäkään niellä. Kristus on kukistanut meidän kuolemamme. Niin ei myöskään se aika, jonka tulemme olemaan haudan levossa, ole pelottava. Pääsemme Kristuksen tykö ja saamme olla hänen kanssaan paratiisissa. Kristus on pyhittänyt hautamme ja avannut sieltä meille tien elämään.

Kristus sai kunniallisen hautauksen. Kristityt haluavat haudata vainajansa kunniallisesti heidän uskontunnustustaan kunnioittaen ja noudattaen. Vainajaa ei haudata omaisten uskontunnustuksen mukaan, jos se on toinen kuin vainajan.

Hautauksen toimittaminen kuuluu sen seurakunnan paimenelle, jonka jäsen vainaja kuollessaan oli.

Erityisesti kristillisen ylösnousemustoivon tähden kristityt ovat syystä pitäneet loukkaavana hautojen häpäisyä, eikä sellaiseen pidä ryhtyä pakanoidenkaan haudoilla.

Kuoleman vakavoittamina levittäkäämme evankeliumin valoa tähän kuoleman varjon maahan. Vain usko evankeliumiin vie meidät Jumalan lepoon.

Siitä tilasta, jossa uskovien sielut ovat kuoleman ja ylösnousemuksen välisenä aikana, Raamattu puhuu toisaalta enena ja toisaalta autuaallisena olona Kristuksen kanssa. Jeesus sanoi ristin ryöväriille: ”Tänä päivänä sinun pitää oleman minun kanssani paratiisissa” (Luuk. 23:43). Apostoli Paavali sanoo: ”Halu minulla on täältä eritä ja olla Kristuksen kanssa, sillä se olisi monin verroin parempi” (Fil. 1:23).

Jeesus oli haudassa lyhyen aikaa perjantaina ennen sapatin alkua, sitten koko sapatin päivän ja vielä osan sunnuntaita, siis kolmena eri päivänä. Juutalaiset lasivat aikaa eri tavalla kuin me. Osa päivää laskettiin koko päiväksi. Niin voitiin sanoa, että Jeesus oli haudassa kolme päivää, toisin sanoen kolmena eri päivänä. Kun Raamattu sanoo, että Jeesus oli haudassa kolme päivää ja kolme yötä, se taas tarkoittaa, että hän oli siellä kolmena vuorokautena. Meidän laskutapamme mukaan Jeesus oli haudassa kahtena päivänä ja kahtena yönä. Raamattu puhuu näistä asioista sen tavan ja kielenkäytön mukaan, mikä silloin oli juutalaisilla. Niin myös Emmauksen tien kulkijat ymmärsivät, että Jeesus olisi nouseva kuolleista sunnuntaina, kun he sanoivat: ”Me toivoimme hänen olevan sen, joka oli lunastava Israelin. Ja onhan kaiken tämän lisäksi nyt jo kolmas päivä siitä, kun nämä tapahtuivat.” (Luuk. 24:21.) He odottivat, että Jeesuksen ylösnousemus olisi tapahtunut ennen sen päivän päättymistä. Ilta oli jo aivan käsillä (Luuk. 24:29).

Koska Jeesus on voittanut kuoleman, meidän ei tarvitse sitä pelätä. Uskomme, että Jeesuksella on valta ja voima herättää kuolleet. Elämämme on hyvässä turvasäilössä. Se on kätkeytynä Kristuksessa. Kun hän, meidän elämämme ilmes-tyy, saamme aina olla Herran kanssa.

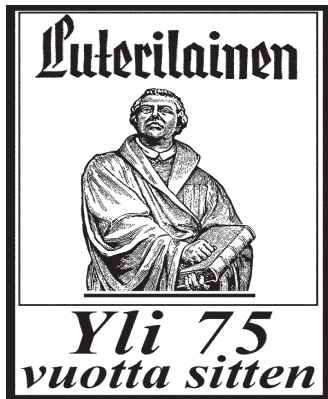

Vastustajien toinen väite: pieni lapsi ei muka voi uskoa.

Jatkoa edelliseen numeroon

Pyhän kasteen siunaus on syntien anteeksiantamus ja sen saaminen kasteessakin edellyttää tätä armoa vastaanottavaa uskoa, sillä ilman uskoa on mahdotonta kelvata Jumalalle ja yksin usko on se välikappale, jonka kautta syntien anteeksiantamus vastaanotetaan. Niinpä kastetaan vain sellaisia ennestään kastamattomia aikuisia, jotka jo uskovat Kristukseen. Apt. 2: 41; 8: 36-38. Onhan luonnollista, että lapsikasteen hylkääjien on riennettävä kieltämään, että lapsilla on ja voi olla usko Kristukseen. Sillä jos lapsilla voi olla ja on kristillinen usko, niin heille helposti sopii kaste yhtä hyvin kuin aikuisillekin. Tässä tulee esille lapsikasteen hylkääjien harhakäsityksen varsinainen ydinkohta.

Ennen kuin jatkamme, niin on tässäkin sanottava, että lapsikasteen oikeutus perustuu Kristuksen yleiseen kastekäskyyn. Kun kaste on U. Testamentin aikana ympärileikkauksen sijaan asetettu ja kun Vapahtaja käskee tuoda lapset luokseen ja julistaa heille kuuluvaksi Jumalan valtakunnan, niin saamme olla aivan varmat siitä, että Herra kyllä pitää huolen siitä, että lapsilla on tämä armoa vastaanottava usko. Kirjoituksemme edellisessä osassa olemme jo osoittaneet, että vain väärentämällä ja väkivaltaa tehden Raamatun selville sanoille kielletään tämä Jumalan käsky ja tahto, että lapset on kastettava. Kun taas Jumala lapsienkin kastamista tahtoo ja käskee, niin on tätä käskyä uskollisesti nouda-

Luterilainen maalishuhtikuu 1933

tettava kaikista järjen mahdollisista vastaväitteistä huolimatta.

Mutta opettaako Raamattu todella, että lapset eivät voisikaan uskoa, kuten lapsikasteen hylkääjät väittävät? Olemme jo kirjoituksemme edellisessä osassa tehneet sen havainnon, että vastustajat ovat itse sijoittaneet opetukseensa Raamatussa olemattoman lapsikaste-kiellon. Samoin he ovat tehneet lasten uskoa koskevassa kohdassa. Raamattu niin selvin sanoin todistaa, että lapsilla voi olla ja on kristillinen usko.

Kerran opettaessaan opetuslapsiaan kutsui Jeesus tykönsä *lapsen* ja tähän lapseen vedoten hän sanoi mm. : “ellette käänny ja tule lasten kaltaisiksi, ette olenkaan pääse taivaanvaltakuntaan” – – ”joka viettelee yhden näistä pienistä, jotka uskovat minuun, hänelle olisi parempi jne.”, Mt. 18. 1-6. Ja kun on kyseessä lasten tuominen Jeesuksen luo, että hän siunaisi heitä – jolloin Jeesus lausui, senkaltaisten on taivaan valtakunta, niin käyttää Luukas siinä krei-kankielistä sanaa (“*brefos*”), joka merkitsee *vastasyntyntä lasta* ja joka onkin suomalaisessa Raamatussa käännetty monikkomuotoisena *pieniä lapsia*,

Lk 18: 15. Pienistä lapsista siis sanoo Jeesus suoraan: “jotka uskovat minuun” ja vastasyntyneillekin sanoo hän kuuluvan Jumalan valtakunnan, joka voidaan omistaa vain uskon eli uudensyntymisen kautta. – On aivan turhaa vaivaa koettaa kiertää näitä nimenomaan juuri pienimpiäkin lapsia koskevia Raamatunkohtia sellaisilla selitysyriyksillä, että tässä olisikin kyseessä lapsenmielisiä aikuisia kristityitä. (Mt. 18) tai että tässä ei olisikaan kyseessä todellinen usko Kristukseen (Mk. 10- Lk. 18) !! Vieläpä on sattuvasti huomautettu, että kun Johannes ensimmäisessä kirjeessään, 2: 13, kirjoittaa isille, nuorukaisille ja vielä “teille *lapsukaiset*, sillä te olette oppi-

neet tuntemaan Isän”, niin tässä on kyseessä nuorukaisia nuoremmat uskovaiset ilman rajoitusta ensimmäistä vuotaa käypiin asti (Luther). Ja tässä käytetään “*lapsukaisista*” aivan samaa sanaa (“*paidia*”), kuin tuossa tutussa kohdassa: Sallikaa *lasten* tulla minun tyköni...Mk. 10: 14.

Kun myös saatetaan lapsen uskon mahdollisuutta kieltää sen nojalla, että lasten järjen tieto vielä uinuu, niin on sattuvasti viitattu siihen, että aikuisen uskovaisen nukkuessa uinuu myöskin järki, ja ennen kaikkea siihen, että järki uskoa vastustavana tekijänä onkin juuri estämässä uskoa, sillä se ei ole vain Pyhän Hengen tiedon välittäjä. Luther sa-

noo: “Jopa juuri sentähden, että lapset ovat ymmärtämättömiä ja mielettömiä, ovat he kelvollisemmat uskoon kuin vanhat ja järjelliset, joilla järki aina on esteenä eikä tahdo tunkea suurta päätänsä ahtaan portin läpi!” (Kirkkopost. I 191).

Kun nyt kasteen armo tulee vain uskon kautta kastettavan omaisuudeksi ja Vapahtaja itse on käskenyt lapsiakim kastaa ja ilmoittaa heilläkin olevan uskon ja sen kautta Jumalan valtakunnan, niin kuinka voisi mikään meitä estää lapsia kastamasta. Päinvastoin rientävät kristityt vanhemmat saattamaan lapsensa kasteelle. “Lihasta” syntyneelle tarvitaan uudestisyntyminen. He jättävät Jumalan haltuun uskon antamisen lapselle ja turvallisin mielin noudattavat kaikkivaltiaan ja kaikkitietävän Jumalan tahtoa ja käskyä. Me olemme lapsikasteen kohdalla varmemmat kastettavan uskosta kuin aikuisten kastetilaisuudessa, sillä suun tunnustuksen todellisen yhtäpitävyyden sydämen tilan kanssa tuntee yksin Jumala.

Kysymykseen milloin lapset saavat tuon uskon, jolla he kasteen armoon tarttavat ja sen omistavat, vastaamme apostoli Paavalin sanoilla, kun hän, Kol. 2: 12, puhuu “kasteesta, jossa te myös hänen kanssaan olette herätetyt uskon kautta, jonka vaikuttaa Jumala”. Sanomatta enempiä kuin Jumala on antanut meille tietää, pidämme kiinni siitä, että Jumala, joka on käskenyt meidän käyttämään kasteen välikappaletta lasten hyväksi, vaikuttaa sen yhteydessä siinä tarvittavan uskon. Niin myös puhuvat Tunnustuskirjamme niistä (lapsista), “jotka kasteessa alkavat uskoa” (s. 315). Kirkkopostillassa Luther myös lausuu: “Kasteelle tultuansa ja pastorin eli kastajan

Kristuksen sijassa tehdessä toimitustansa, siunaa Kristus lapsia antaen heille uskon ja taivaan valtakunnan” (I 191).

Lapsikasteen hylkääjät kulkevat pimeän järjen teitä. Lapsenmielinen pitäytyminen Jumalan sanaan taas ilolla löytää sieltä sekä käskyn ja velvoituksen lapsikasteeseen että myös todellisen, autuaallisen lapsenuskon, minkä järki on kadottanut. Mikä siinä järkeä loukkaa, sitä emme suinkaan saa hyljätä, vaan uskomme Jumalan sanan järjen vastustuksesta ja oikeista huolimatta. Tässäkin on kyseessä uskon asia eikä järjen.

Me päätämme tämän vastauksen seuraavilla Lutherin sattuvilla ja suloisilla sanoilla: “Mutta niitten (nim. lasten) usko, jotka eivät itsestensä tule kasteeseen, vaan Kristuksen käskystä tuodaan sinne, jätä hänen haltuunsa, joka käskyy tuoda heitä tykönsä. Kasta heitä tämän käskyn turvissa ja sano: Herra, sinä saatat heitä tähän ja käsket kastaa: itse tuosta vastannetkin. Siihen minä luotan, eikä minun tarvitse ajaa eikä poistaa heitä tyköäni! Jos eivät vanhain lailla kuulleet sanaa, jonka kautta usko syntyy, kuulevat he sitä pienten lasten lailla. Vanhat kuulevat sitä korvilla ja järjellä, usein ilman uskoa, mutta lapset kuulevat sitä korvilla ja uskolla ilman järkeä; ja usko on sitä lähempänä mitä vähempänä järki on, ja mitä väkevämpi se on, joka tahtoo heitä kasteeseen, kuin täysi-ikäisten tahto, jotka itsestensä tulevat” (Kirkkopost. I 193). — — —

Seuraavassa numerossa käsittelemme tässä yhteydessä kastamatta kuolleiden lasten asiaa ja sitä seuraavassa numerossa lopuksi vielä lapsikasteen vastustajien kolmatta pääväitettä.

A. A. W.

“Minä vetoan keisariin”

Apostoli Paavali seurasi Vapah-tajaa uskollisesti siitä lähtien, kun Her-ra ilmestyi hänelle Damaskon tiellä. Hän seurasi Jeesusta myös siinä mie-lesssä, että hän otti vastaan kärsimystä hänen nimensä tähden. Häntä ruos-kittiin. Häntä vastaan esitettiin valheel-lisia syytöksiä. Hän oli merihädässä ja kuolemanvaarassa.

Kun juutalaiset yrittivät saada Paavalia väärin syytösten avulla tapetuksi, hän puolustautui ja sanoi: “Minä vetoan keisariin.” (Apt. 25:11) Miksi apostoli teki niin? Sekoittiko hän maallista ja hengellistä valtaa toi-siinsa etsimällä suojaa maalliselta esivallalta?

Apostoli ei sekoittanut maallista ja hengellistä valtaa. Päinvastoin hän puolustautui tuollaista sekoittamista vastaan. Juutalaiset halusivat rangaista häntä maallisesti hengellisten asioiden tähden. Koska Paavali ei ollut tehnyt mitään, mikä ansaitsisi rangaistuksen, hän puolustautui. Tällaiseen kristityillä on oikeus. Vääryyttä kärsivä voi pyytää esivaltaa suojakseen aiheettomia syytöksiä ja tuomioita vastaan. Tämä ei tarkoita sitä, että uskova haluaisi kos-taa niille, jotka tekevät hänelle pahaa. Tarpeen tullen esivaltaan vedotessaan uskova puolustaa oikeutta ja luopuu henkilökohtaisesta kostosta.

Kun apostolia syytettiin, ei väärää syytöksiä voitu näyttää toteen. Paava-lia ei siis tuomittu niiden tähden. Tosin häntä tutkittiin pitkän aikaa ja hänen vapauttaan rajoitettiin. Hän kuitenkin sai ottaa vastaan vieraita ja julistaa evankeliumia. Näin nuo alun perin on-nettomat tapahtumat saivat hyvän lo-pun. Raamattu kertoo: “*Paavali asui omassa vuokra-asunnossaan kaksi täyttä vuotta ja otti vastaan kaikki, jot-ka hänen tykönsä tulivat; ja hän julisti Jumalan valtakuntaa ja opetti Herran Jeesuksen Kristuksen tuntemista kai-kella rohkeudella, kenenkään estämät-tä.*” (Apt. 28:30,31)

Paavali seurasi Jeesuksen kärsi-mystietä silläkin tavoin, että hänet myöhemmin surmattiin uskon tähden. Emme voi siihen turvata, että esivalta aina ja kaikkialla voisi torjua räikei-täkään pahoja tekoja. Suomessa on maailmanlaajuisesti ajatellen hyvä esivalta. Tahdomme Jumalan sanan täh-den olla sille kuuliaisissa kaikessa, mikä ei ole Jumalan sanan vastaista ja rukoi-lemme esivallan puolesta: “Rakas Juma-la, siunaa esivallan viranhaltijoita niin, että he turvaisivat uskossa Jeesukseen. Varjele heidän viranhoitoaan, että se tu-lisi pyhän nimesi kunniaksi ja meille parhaaksi. Amen.”

Kimmo Närhi

Vesä

Luterilainen - Lastenosasto

KEVÄT 2008

Enkelit sanoivat naisille: "Miksi te etsitte elävää kuolleitten joukosta? Ei hän ole täällä, hän on noussut ylös. Muistakaa, kuinka hän puhui teille ollessaan Galileassa. Ihmisen Poika pitää annettaman syntisten ihmisten käsiin ja ristiinnaulittaman, ja hänen pitää kolmantena päivänä nouseman ylös." Luukas 24:1-8

Pastorin kirje

Jeesus on auttaja

Kun Jeesus oli maan päällä, hän kohtasi monenlaisia ihmisiä. Monet heistä tarvitsivat apua. Yksi tällainen oli sokea kerjäläinen nimeltään Bartimeus. Hän huusi: *“Jeesus, Daavidin poika, armahda minua.”* Näin hän tunnusti uskoaan Jeesukseen. Hän uskoi, että Jeesus oli luvattu Vapahtaja. Tuohon aikaan *Daavidin poika* tarkoitti sitä. Bartimeus uskoi myös, että Jeesus voisi auttaa häntä. Niin Jeesus auttoi, ja Bartimeus sai näkönsä.

Jeesuksen ihmeteot todistivat, että hän on Vapahtaja. Suurimman apunsa hän antoi kaikille ihmisille, kun hän kuoli meidän syntiemme tähden. Se oli tarpeellinen kuolema. Sinä olet tehnyt syntiä. Sitä on kaikki väärät teot, tottelemattomuus, pahat sanat ja ajatuksetkin. Sinulla ei ole keinoa itse pelastaa itseäsi. Mutta kun turvaat Jeesukseen omana Vapahtajanasi, on sinulla syntien anteeksiantamus. Jeesus kantoi ristin puulle sinunkin syntisi. Tätä Jeesuksen apua muistelemme erityisesti pitkänäperjantaina.

Kun Jeesus oli kuollut, hän nousi haudasta. Senkin hän teki meitä auttaakseen. Hän osoitti, että meidän syntimme ovat kokonaan pyyhityt pois. Jeesuksen ylösnousemus avasi meille myös tien taivaaseen. Näin Jeesukseen uskoen pääsemme iankaikkiseen elämään. Tätä Jeesuksen apua muistamme erityisesti pääsiäissunnuntaina.

Sinulla voi olla murheita tai saatat tietää, että jollain toisella ihmisellä, sukulaisellasi tai ystävälläsi, on jokin sairaus tai vaikeus. Saat rukoilla Jeesukselta apua niin kuin Bartimeuskin rukoili. Jeesus auttaa vaikeuksissa. Joskus hän auttaa sairasta niin, että sairaus paranee pian. Toisinaan hän voi antaa vaivan kestää pitkäänkin. Tällöin hän tahtoo, että turvaamme hänen armoonsa ja emme menetä toivoamme vaikeinakaan hetkinä. Näin hän siunaa ja auttaa jokaista uskovaansa niin kuin hän lupasi: *“Minä olen teidän kanssanne joka päivä maailman loppuun asti.”*

Kimmo Närhi

OSKARIN JA ÄIDIN ILTARUKOUS

Nostan Oskarin syöttötuolista syliini. Iltapuuro on nyt syöty. Kannan pojan alakertaan hammaspesulle. Sitten vaihdetaan vielä vaippa ja vedetään verhot ikkunan eteen. Oskari kiipeää omaan sänkyynsä. Herra Hakkarainen eli unissaan kävelevä pehmolelu on kiva unikaveri. Vedän peiton Oskaria lämmittämään ja otan pienestä kädestä kiinni.

*Tule kanssani, Herra Jeesus,
tule, siunaa päivän työ.
Tule illoin ja aamuin varhain,
tule vielä, kun joutuu yö,
tule vielä, kun joutuu yö.*

*Tule askele askeleelta
meidän kanssamme kulkemaan.
Sua ilman en saata olla,
pysy luonani ainaian,
pysy luonani ainaian.*

“Kiitos rakas Jeesus tästä päivästä. Kiitos kaikesta hyvästä, mitä annoit meille. Anna anteeksi meidän syntimme. Varjele meitä tänä yönä. Siunaa äitiä ja isiä ja äidin masussa kasvavaa vauvaa, mummuja ja vaareja ja kaikkia tuttuja. Anna meidän tulla taivaan kotiin. Aamen.

Hyvää yötä, Oskari.”

Näin meillä mennään nukkumaan. Minkälainen sinun iltarukouksesi on? Aamullakin voi kiittää hyvistä unista ja pyytää Taivaan isältä siunausta uuteen päivään. Taivaan isä kuulee kaikkien Jeesukseen uskovien rukoukset, ihan pienetkin.

Siunausta keväisiin päiviin,
Outi-täti

Laulun sanat: Hilja Haahti,
toista säkeistöä hieman muokattu (VK 516
v. 1938).

Kaisa-mummo ja kalapojat

Kaisa-mummo näki ikkunasta, kun naapurin pojat, Jaakko ja Jussi, menivät kalastamaan. Pojat kävelivät onkineen rantaan. Ystävykset saivat muutaman kalan. Kun pojat palasivat rannasta, he eivät tieneet, mitä olisivat saamillaan kaloilla tehneet. Niinpä Jaakko päätti tehdä kolttosen Kaisa-mummolle. Hän pudotti ohi menessään märät kalat sellaisinaan Kaisa-mummon postilaatikkoon.

Kun Kaisa-mummo meni hakemaan postiaan, hän löysi kalat ja tuli vihaiseksi mutta samalla surulliseksi. Tietysti hänen postinsa oli kastunut ja kalat olivat lianneet postilaatikon, joka oli nyt pestävä. Kaisa soitti Jaakon isälle. Hän toivoi, että Jaakon isä olisi lähettänyt poikansa pyytämään anteeksi ja pesemään sotkeutuneen postilaatikon. Samalla Jaakko olisi oppinut, ettei tällaista kiusaa saa tehdä.

Jaakon isä kysyi Jaakolta: “Oletko pudottanut kaloja Kaisa-mummon pos-

tilaatikkoon?” En, vastasi Jaakko ja nauro i makean hörönaurun päälle, sillä hän huomasi tekonsa tulleen ilmi. Jaakon isä uskoi poikaansa ja tyytyi vain vastaamaan Kaisalle: “Ei meidän Jaakko ole sellaista tehnyt, hyvää päivänjatkoa”. Sitten hän sulki puhelimen eikä jaksanut ruveta asiaa selvittelemään.

Nykyään on yleistynyt sellainen tyyli, että kaikkea saa tehdä, mutta kiinni ei saa jäädä. Jos teko paljastuu, niin ei sitä pidä ainakaan tunnustaa. Kaisa-mummolla ei ollut valokuvaa tai muuta todistusta siitä, että juuri Jaakko pani kalat laatikkoon, vaikka kaikki – myös Jaakon isä – sen ymmärsivät. Jussi ei uskaltanut kertoa totuutta, sillä hän pelkäsi joutu- vansa itse vaikeuksiin.

Jaakko unohti, että Jumala näkee ja tietää kaiken, jopa salaiset ajatuksemekin. Suurimman menetyksen tässä kertomuksessa koki lopulta Jaakko. Teon salaamisessa piilee vaara ja houkutus. Usein ne, jotka tekevät ensin pientä

pahaa jäämättä kiinni, myöhemmin luulevat voivansa tehdä isompiakin tekoja ilman seuraamuksia. Raamatussa sanotaan: "Joka vähimmässä on uskollinen, on paljossakin uskollinen, ja joka vähimmässä on väärä, on paljossakin väärä." Luuk. 16:10.

Ja Salomon viisaissa sananlaskuissa on hyviä neuvoja myös Jaakon isälle: "Joka vitsaa säästää, se vihaa lastaan; mutta joka häntä rakastaa, se häntä ajoissa kurittaa." Sananl. 13:24 ja "Totuta poikanen tiensä suuntaan, niin hän ei vanhanakaan siitä poikkea." Sananl. 22:6. Vaikka paha teko jäisi rankaise-matta ihmisten kesken, niin Jumala kuitenkin näkee kaiken. Hän sanoa sanasaan: "Saattaako joku niin piiloon piiloutua, etten minä häntä näe? sanoo Herra. Jes. 23:24 ja "Sillä hänen silmänsä valvovat ihmisen teitä, ja hän näkee kaikki hänen askeleensa. Ei ole pimeyttä, ei pilkkopimeää, johon voisivat piiloutua väärintekijät." Job 34: 21-22.

Jaakon isän olisi pitänyt puuttua asiaan ja neuvoa poikaansa: Tällaista ei saa tehdä, eikä muutakaan pahaa. Ketään ei saa kiusata - ei vanhuksia eikä omia koulukavereita – ei isompia eikä pienempiä. Olisi ollut viisasta lähettää Jaako korjaamaan tekemänsä vahinko ja pyytämään Kaisalta anteeksi. Niin olisi tullut lopulta asia sovittua ja ystävyys olisi säilynyt.

Sananlaskuissa meitä neuvotaan pitämään arvossa sitä, että saamme hyvän kasvatuksen: "Herran pelko on tiedon alku; hullut pitävät halpana viisauden ja kurin. Kuule, poikani, isäsi kuritusta äläkä hylkää äitisi opetusta, sillä ne ovat ihana seppelä sinun päähäsi ja käädyt sinun kaulaasi." Sananl. 1: 7-9. Sananlaskuissa on ohje myös Jussille: "Avaa

suusi mykän hyväksi, oikeuden hankkimiseksi kaikille sortuville. Avaa suusi, tuomitse oikein, hanki kurjalle ja köyhälle oikeus." Sananl. 31: 8-9.

Tietysti poikien olisi pitänyt pyytää pahoja tekojaan anteeksi myös meidän taivaalliselta Isältämme. Jumala antaa meille meidän syntimme anteeksi sen tähden, että Jeesus on ne sovittanut. Kun Jumala antaa anteeksi, Hän tekee sen armostaan, eikä vaadi meiltä mitään hyvityksiä. Anteeksiantaminen tarkoittaa sitä, ettei asiaa myöhemmin muistella eikä kaivella – se on sovitettu ja unohdettu. Muistatko, mitä Jeesus sanoi naiselle, joka oli tehnyt syntiä ja tunnustanut sen? Jeesus sanoi hänelle: "En minäkään sinua tuomitse; mene, äläkä tästedes enää syntiä tee." Joh. 8:11.

Sananlaskuissa sanotaan meille kaikille: "Joka rikkomuksensa salaa, se ei menesty; mutta joka ne tunnustaa ja hylkää, se saa armon."

Sananl. 28:13.

EV

TULOSSA!

Helmiä on tulossa!

Se on lapsille tarkoitettu kirja, josta tämä kertomus on otettu. Kannattaa lukea muutkin kertomukset!

Aivan pian ilmestyy myös lapsille sopiva Virpi Apposen kirja
"Tieni johdata taivaaseen."

Miksi Pietari tuli murheelliseksi?

Jeesuksen vihamiehet olivat tulleet ja vanginneet hänet. He olivat ensiksi vieneet hänet ylimmäisen papin tutkittavaksi. Kaikki opetuslapset olivat pe-loissaan jättäneet Vapahtajansa.

Johannes, joka oli ylimmäisen papin tuttava, oli päässyt tämän kartanoon. Hän ohjasi Pietarinkin ulkopuolelle esipihaan. Siellä oli palvelijoita, jotka virittivät valkean keskelle pihaa ja asettuivat yhdessä istumaan, ja Pietari istui heidän joukkoonsa lämmittelemään nähdäksensä, kuinka lopulta kävisi.

Pietarin luokse tuli eräs palvelijatar ja sanoi: "Sinäkin olit Jeesuksen, galilealaisen, seurassa." Mutta hän kielsi kaikkien kuullen: "En ymmärrä, mitä sanot."

Pietari meni ulos portille. Eräs nainen näki hänet ja sanoi siellä oleville: "Tämäkin oli Jeesuksen, Nasaretilaisen seurassa." Ja taas hän kielsi valalla vannoen: "En tunne sitä miestä."

Vähän ajan kuluttua ne, jotka seisovivat siellä, sanoivat Pietarille: "Totisesti, sinä myös olet yksi heistä, sillä kielimurteesikin ilmaisee sinut."

Silloin Pietari rupesi sadattelemaan itseään ja vannomaan: "En tunne sitä miestä, josta te puhutte." Ja samassa, hänen vielä puhuessaan, lauloi kukko jossakin lähistöllä.

Jeesus oli viettänyt pyhää ehtoollista ensimmäistä kertaa opetuslasten kanssa ennen kuin hänet oli vangittu.

Raamattu kertoo, että he sen jälkeen veisasivat kiitosvirren ja lähtivät kohti Öljymäkeä. Silloin Jeesus sanoi opetuslapsilleen: "Tänä yönä te kaikki loukkaannutte minuun, sillä kirjoitettu on: "Minä lyön paimenta, ja lauman lampaat hajotetaan." Mutta ylösnousutuani minä menen teidän edellänne Galileaan.

Silloin Pietari vastasi ja sanoi hänelle: "Vaikka kaikki loukkaantuisivat sinuun, niin minä en koskaan loukkaannu." Mutta Jeesus sanoi hänelle: "Totisesti minä sanon sinulle: tänä yönä, ennen kuin kukko laulaa, sinä kolmesti minut kiellät." Mutta Pietari sanoi Jeesukselle: "Vaikka minun pitäisi kuolla sinun kanssasi, en sittenkään minä sinua kiellä." Näin ylpeän itsevarma oli Pietari silloin. Mutta nyt! Pietari muisti rakkaan Mestarinsa ja Vapahtajansa sanat. Ja hän meni ulos ja itki katkerasti.

EP

Kohtaaminen Gennesaretin rannalla

Raamattu kertoo, että Herra oli kohdannut Pietarin henkilökohtaisesti ylösnousemisensa jälkeen. Silloin Pietari sai vapautuksen raskaasta syntitaakastaan. Hän sai uskoa, että Vapahtaja oli siellä Golgatan ristillä maksanut kaikkien ihmisten syntivelat – siis hänenkin! Katuva, onneton Pietari sai anteeksi. Varmasti suuri ilo täytti hänen sydämensä.

Mutta ylösnousemisensa jälkeen Herra Jeesus oli välillä kokonaan pois ystäviensä näkyvistä. Se oli varmaan outoa, olivathan he aina saaneet vaeltaa rakkaan Mestarinsa seurassa, siitä asti kun Herra oli kutsunut heidät opetuslapsikseen. Tällaisena aikana Simon Pietari ja Tuomas ja Natanael, Sebedeuksen pojat Jaakob ja Johannes sekä kaksi muuta opetuslasta olivat yhdessä.

Simon Pietari sanoi heille: ”Minä menen kalastamaan.” He sanoivat: ”Me lähdemme myös sinun kanssasi.” Niin he lähtivät ja astuivat veneeseen. Mutta he eivät sinä yönä – yö oli tärkeä kalastusaika – saaneet yhtään mitään. Olivatpa varmaan apealla mielellä. Ja kun jo oli aamu, seisoi Jeesus rannalla, kertoo Raamattu edelleen. Opetuslapset eivät kuitenkaan tienneet, että se oli Jeesus. Niin Jeesus sanoi heille: ”Lapsset, onko teillä mitään syötävää?” He vastasivat hänelle: ”Ei ole.”

Silloin Jeesus sanoi heille: ”Heittäkää verkko oikealle puolelle venettä, niin saatte.” He heittivät verkon ja siihen tuli niin paljon kaloja, etteivät

he jaksaneet vetää sitä ylös! Silloin Johannes sanoi Pietarille: ”Se on Herra!”

Kun Pietari kuuli, että se oli Jeesus, vyötti hän vaippansa ympärilleen ja heittäytyi uimaan. Raamattu kertoo edelleen: ”Mutta muut opetuslapset tulivat veneellä ja vetivät perässään verkkoa kaloineen, sillä he eivät olleet maasta kauempana kuin noin kahdensadan kyynärän (n.100 m) päässä.

Kun he astuivat maalle, he näkivät siellä hiilloksen ja kalan pantuna sen päälle, sekä leipää. Jeesus sanoi heille: ”Tulkaa aterioimaan. Tuokaa tänne niitä kaloja, joita nyt saatte.

Silloin Simon Pietari kalastajan ottein veti verkon rannalle. Ne kalat laskettiin, niitä oli 153. Ja vaikka niitä oli niin paljon, ei verkko revennyt.

Mutta kukaan opetuslapsista ei uskaltanut kysyä Jeesukselta: ”Kuka sinä olet?” He tiesivät, että se oli Herra.

Tämä oli jo kolmas kerta, kun Jeesus noustuaan kuolleista ilmestyi opetuslapsilleen. Kun he olivat aterioineet, sanoi Jeesus Simon Pietarille: ”Simon, Johanneksen poika, rakastatko minua enemmän kuin nämä?” Pietari vastasi hänelle: ”Rakastan, Herra, sinä tiedät, että olet minulle rakas.” Jeesus sanoi: ”Ruoki minun karitsoitani.” – Jeesus sanoi taas hänelle toistamiseen: ”Simon, Johanneksen poika, rakastatko minua?” Pietari vastasi: ”Rakastan, Herra. Sinä tiedät, että olet minulle rakas.” Jeesus sanoi: ”Kaitse minun lampaitani.”

Jeesus sanoi Pietarille vielä kolmannen kerran: "Simon, Johanneksen poika, olenko minä sinulle rakas." Pietari tuli murheelliseksi siitä, että hän kolmannen kerran sanoi hänelle: "Olenko minä sinulle rakas?" ja vastasi hänelle: "Herra sinä tiedät kaikki. Sinä tiedät, että olet minulle rakas." Jeesus sanoi hänelle: "Ruoki minun lampaitani."

Herra Jeesus kysyy sinulta ja minulta ja kaikilta ystäviltaan: "Rakastatko sinä minua?" Mistä sen voit tietää, että olet alkanut rakastaa Jeesusta?

- Sinä tarvitset Vapahtajaa.
- Et tule toimeen ilman häntä.
- Tunnet olevasi syntinen, siksi turvaudut Jeesuksen anteeksiantamukseen.
- Haluat kerran päästä taivaaseen, etkä halua joutua kadotukseen.
- Tahdot oppia tuntemaan yhä enemmän Jeesusta, parasta ystäväsi.
- Jeesus on elämäsi tärkein asia.
- Opit lukemaan hänen sanaansa ja käyt mielelläsi siellä, missä Jumalan sanaa uskotaan ja missä rukoillaan ja lauletaan Jeesuksesta.
- Oman seurakunnan toiminta tulee sinulle tärkeäksi jo lapsena.

Pietari ja muut opetuslapset rakas-

tivat niin paljon Jeesusta sen tähden, että Vapahtaja oli ensin rakastanut heitä ja ollut niin sanomattoman hyvä heille. Siksi mekin rakastamme Jeesusta. "Me rakastamme, sillä hän on ensin rakastanut meitä." (1Joh.4:19)

Raamatussa sanotaan myös: "Jos Jumala on näin meitä rakastanut, niin mekin olemme velvolliset rakastamaan toisiamme. (1Joh.4:11)

*Sis nöyrimmän nyt kiitoksen
mä sulle annan Armoinen,
kun ristinkuolemallasi
Sä maksoit syntivelkani.*

VK (52:7)

EP

Näetkö Herran armon?

Luterilainen n:o 2/1965, s. 15.

“Herra, suo meidän nähdä sinun armosi, anna apusi meille. Minä tahdon kuulla, mitä Jumala, Herra, puhuu: hän puhuu rauhaa kansallensa, hurskailleensa.” Ps. 85:8,9.

Psalmistista pyytää, että hän saisi nähdä Herran armon. Tämä rukous sopii meillekin, sillä meitäkin tahtoo vaijata huono näkö, kun on kysymyksessä Herran armon näkeminen.

Se, että armo on olemassa, on aivan varma asia. Jumala itse Sanassaan aina yhä uudelleen vakuuttaa meille, että hän on armon Jumala. Psalmissa 103 hän sanoo: “Sillä niin korkealla kuin taivas on maasta, niin voimallinen on hänen armonsä näitä kohtaan, jotka häntä pelkäävät. Niin kaukana kuin itä on lännestä, niin kauas hän siirtää meistä rikkomuksemme. Niin kuin isä armahtaa lapsiansa niin Herrakin armahtaa pelkääväisiensä... Herran armo pysyy iankaikkisesta iankaikkiseen niille, jotka häntä pelkäävät.” Apostoli Paavali kirjoittaa: “Mutta missä synti on suureksi tullut, siinä armo on tullut ylenpalttiseksi.” Room. 5:20. Armo on olemassa, kurjimmalle syntisellekin. Ilman omaa ansiotamme Jumala antaa syntimme anteeksi ja kruunaa meidät hyvyydellensä. Tämä on armoa.

Mutta vaikka armo on olemassa, armon näkeminen on kohdallamme heikkoa. Sillä asia on niin, että kun syntinen näkee Jumalan armon selväs-

ti, seuraukset ovat selvästi havaittavissa. Se joka näkee armon iloitsee autuudesta, hän kirkastaa Vapahtajaansa koko elämällään, hän todistaa Vapahtajastaan, on palava uskossaan, innokas Herran työssä, hän ilomieliin rientää Sanaa kuulemaan, hän tyytyväisenä kantaa ristiään eikä tämän elämän ahdistukset voi häneltä hänen iloansa riistää. Tällainen on hän, joka selvästi näkee Jumalan armon. Mutta me emme ole tällaisia. Iloimme, palavuutemme, intomme tahtoo olla hetkellistä. Usein murhe vaivaa, epäilykset kiusaavat. Olemme kylmiä, penseitä, hitaita kiittämään, hitaita rukoilemaan, hitaita tekemään Herran työtä. Emme näe armoa vaikka se on joka hetki nähtävissä.

Tällaiseen huonoon näköön on monta tekijää. Monet eivät näe Jumalan armoa, koska he eivät näe syntejänsä. Eihän terveet tarvitse parantajaa. Lääkkeet eivät kiinnosta tervettä ihmistä. Ainoastaan sairaut osaavat pitää lääkettä suuressa arvossa. On myös paljon niitä, jotka kerran olivat synnin tunnossa ja myös näkivät armon, mutta eivät valvoneet, alkoivat leikkiä synnin kanssa ja vähitellen omatunto paatui. Armo menetti merkityksensä. Nyt he eivät sitä enää näe, eivätkä kaippaa nähdä sitä.

Tekstimme kirjoittaja on kuitenkin henkilö, joka kaippaa nähdä Herran armon selvemmin. Hänelle on synti tul-

lut suureksi. Hän on saanut maistaa Jumalan armoa ja tietää kuinka ihanaa on olla, kun armo näkyy kirkkaana. Hän valittaa sitä, että häntä vaivaa huono näkö. Psalminkirjoittaja on näet uskossa oleva ihminen.

Näin on asian laita: meitä uskovasiakin vaivaa huono näkö, kun armon näkeminen on kysymyksessä. Näköämme häiritsevät monet asiat: Meissä oleva luonnollisen ihmisen ääni, joka jatkuvasti kuiskaa meille, että Jumala katsoo töihimme ja niiden mukaan tuomitsee meidät. Samoin järkemme myös jatkuvasti julistaa samaa väärää oppia, ja vakuuttaa meille, että on suurta hulluutta uskoa, että pelastumme armosta uskon kautta. Sielun vihollinen myös tekee kaikkensa, ettemme näkisi armon aurinkoa. Ja miten käy? Ikävä kyllä, käy niin, että näkömme heikkenee siinä määrin, että näemme vain syntimme ja puutteemme ja kuulemme Siinain jyrynän korvisamme. Joudumme huutamaan: ”Herra, suo meidän nähdä sinun armosi.” Virren tekijän kanssa rukoilemme: ”Sytytä taas armos aamurusko.”

Vaikeaa on olla, kun ei armonaurinkoa näy. Raskasta on kulku, kun synnit vaivaavat ja sydän syyttää. Ja vaarallista on myös pimeässä matkan jatkaminen. On eksymisen vaara, on vaara, että lankeamme ja vahingoitumme niin, ettemme voi enää jatkaa matkaamme.

Psalmin kirjoittaja oli tietoinen siitä, miten näkö parantuu. Hän sanoo: ”Minä tahdon kuulla, mitä Jumala, Herra puhuu: hän puhuu rauhaa kansallensa, hurskailtensa.” Kun sinua, ystävää, vaivaa heikko näkö, kuule sinäkin, mitä Herra puhuu ja saat jälleen

näkösi takaisin. Mene tämän luotettavan lääkärin luo. Älä etsi apua omasta sydäimestäsi, kuten niin monet tekevät. Sydämesi osaa vain syyttää. Älä etsi apua omista teoistasi. Tulet aina huomaamaan, että ne ovat synneillä tahrattuja. Älä etsi apua tämän maailman viisailta. He antavat väärät lääkkeet. Niin kuin psalmista, kuule sinäkin, mitä Herra puhuu. Hän puhuu rauhaa kansallensa. Hän puhuu vedestä ja ruuasta, jota saa ostaa rahatta ja hinnatta. Hän puhuu valmiista pelastuksesta, joka on jo sinulle hankittu lähes 2000 vuotta sitten ja joka annetaan sinulle vapaana lahjana. Hän puhuu Pojastansa, Jeesuksesta, joka tämän pelastuksen ansaitsi sinulle ja koko maailmalle pyhällä elämällään, pyhällä kalliilla verellään ja viattomalla kärsimisellään ja kuolemallaan. Hän sanoo: ”Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa eikä lukenut heille heidän rikkomuksiaan.” 2 Kor. 5:19. Joka uskoo Poikaan, sillä on iankaikkinen elämä.” Joh. 3:36. Tällainen puhe on rauhan puhetta. Se tuo rauhan sydämeen ja omaantuntoon. Kun tällaista puhetta kuuntelet ja otat sen uskossa vastaan, Jumalan armon aamurusko jälleen syttyy sinulle. Sydämesi syytökset eivät voi sinua masentaa, sillä armo näkyy ja voit syyttäjälle vastata: ”Kun on Jeesukseni edesvastajaani, kuka päälleni kantaa nyt voi? Hänpä puolestani oli uhrinani, joka armosta autuuden toi.”

Eikö ole suuri asia, että meillä on armollinen Jumala, joka puhuu meille tällaista rauhan puhetta? Näin hän parantaa heikkoa näköämme, että voimme ilomielin uskossa jatkaa matkaamme taivasta kohti.

R.E.

Jeesuksen ylösnousemuksen merkitys

Luterilainen n:o 4/1962, s. 25.

“Ja he menivät kiiruusti haudalta peloissaan ja suuresti iloiten ja juoksivat viemään sanaa hänen opetuslapsillensa.” Matt. 28:8

Naiset, jotka pääsiäisaamuna kii-rehtivät Jeesuksen haudalla, suuresti iloitsivat, kun saivat nähdä ja kuulla, että Jeesus oli noussut ylös kuolleista. Meilläkin on syytä iloita, sillä Jeesuksen ylösnousemuksella on äärettömän suuri merkitys meillekin.

Jeesuksen ylösnousemus merkitsee meille ensinnäkin sitä, että me palvelemme elävää Herraa emmekä kuollutta profeettaa, niin kuin jotkut väittävät. Vaikka Jeesus ristiinnaulittiin ja vaikka hänen ruumiinsa pantiin hautaan, kuitenkin hän elää. Kuinka lohduttavaa onkaan, kun saamme olla varmoja siitä, että meillä on elävä Kuningas ja Vapahtaja, joka on kanssamme joka päivä maailman loppuun asti.

Jeesuksen ylösnousemus myös merkitsee sitä, että Jeesus on tosi Jumala. Ei tavallinen ihminen olisi voinut nousta ylös haudasta. Kuten Tuomas sanoi, kun hän näki ylösnousseen Vapahtajansa, niin mekin saamme sanoa Jeesuksesta: “Minun Herrani, minun Jumalani!”

Hänen ylösnousemuksensa on meille myös todistuksena siitä, että Jumala on hyväksynyt hänen suorittamansa

sovitustyön ja on antanut maailman synnit anteeksi hänen tähtensä. Ristillä Jeesus huusi “se on täytetty” ja nämä sanat merkitsevät sitä, että koko maailman syntivelka oli tullut maksetuksi. Hän oli vuodattanut pyhän, kalliin veren, kärsinyt ja kuollut lunastaaksensa kaikki maailman kansat synnistä, kuolemasta ja perkeleen vallasta. Jos hän olisi jäänyt hautaan, niin sanat “se on täytetty” eivät olisi merkinneet mitään. Haudassa oleva Kristus olisi todistus siitä, että synti ja kuolema saivat voiton ja että syntien anteeksi-antamusta ei olisi olemassakaan. Silloin koko ihmiskunta joutuisi kadotukseen, sillä kaikki ovat syntiä tehneet ja ovat synneillensä ansainneet Jumalan iankaikkisen vihan ja rangaistuksen. Mutta kiitos olkoon Jumalan, enkeli sanoi naisille: Hän on noussut ylös! Kuinka lohduttava sanoma! Maailma on varmasti tullut sovitetuksi Jumalan kanssa. Kristuksen ylösnousemus on sinetti siitä, että Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa eikä lukenut meille meidän rikkomuksiamme. Syntiset ovat lunastetut lain kirouksesta. Usko Jeesukseen ei ole turhaa, vaan joka usko Poikaan, saa todella iankaikkisen elämän vapaana armolahjana, niin kuin Jeesus lupasi.

Kristuksen ylösnousemus myös vakuuttaa meille, että Kristuksen Sana on totuus. Hän on pitänyt lupauksensa, täyttänyt jokaisen ennustuksen hänestä. Ei mikään hänen sanoistaan ole rauennut tyhjiin. Hänen Sanaansa voimme luottaa.

Hänen ylösnousemuksensa todistaa meille myös, että ne rakkaat ystävämmme ja omaisemme, jotka ovat uskossa Jeesukseen ummistaneet silmänsä kuolon uneen, ovat nyt Vapahantajansa kanssa taivaassa, sillä hänen lupauksensa pitävät paikkansa: “Missä minä olen, siellä on myös minun palvelijani oleva”, “Minä tulen takaisin ja otan teidät tyköni.”

Viimeksi Jeesuksen ylösnousemus merkitsee sitä, että mekin nousemme ylös kuolleista. Ruumiimme ei jää hau-

taan, vaan Jeesus on viimeisenä päivänä herättävä meidät, kuten Hän on luvannut sanoen: “Sillä hetki tulee, jolloin kaikki, jotka haudoissa ovat, kuulevat hänen äänensä ja tulevat esiin, ne, jotka ovat hyvää tehneet, elämän ylösnousemukseen, mutta ne, jotka ovat pahaa tehneet tuomion ylösnousemukseen.” (Joh. 5:28,29) Silloin kaikki Jeesuksen omat saavat kirkastetun ruumiin ja saavat elää iankaikkisesti hänen kanssaan. Hän sanoo: “Koska minä elän, niin tekin saatte elää”.

Syytä on vietää pääsiäisjuhlaa, koska juhlan aiheena on Jeesuksen ylösnousemus. Suokoon Jumala, että me kaikki uskossa tätä juhlaa vietämme tänäkin vuonna ja tunnemme Hänen ylösnousemisensa voiman.

R. E.

Kirkosta

Franz Pieper

Opit synnistä ja armosta, tarkemmin sanottuna opit kääntymyksestä, vanhurskauttamisesta, olivat kirkollisen taistelun etualalla parin viimeisen vuosikymmenen aikana [1800-luvun loppupuolella]. Meillä on kuitenkin aihetta myös yhä vielä jatkuvasti tunnustaa oikeata oppia kirkosta ja siitä, mikä siihen liittyy, oppia, jonka parissa isämme kirkollisen toimintansa parina ensimmäisenä vuosikymmenenä [1830–1850 luvuilla] erityisesti olivat toimeliaita.

Myös oppi kirkosta, kuten kaikki Jumalan sanan opit, on aivan yksinkertainen. Koko tämä oppi, josta meidän on pidettävä kiinni monenlaiset harhat huomioon ottaen, sisältyy vastauksiin kahteen kysymykseen: Mikä on kirkko? ja Keille Kristus on alun perin antanut maan päällä kaiken kirkollisen vallan?

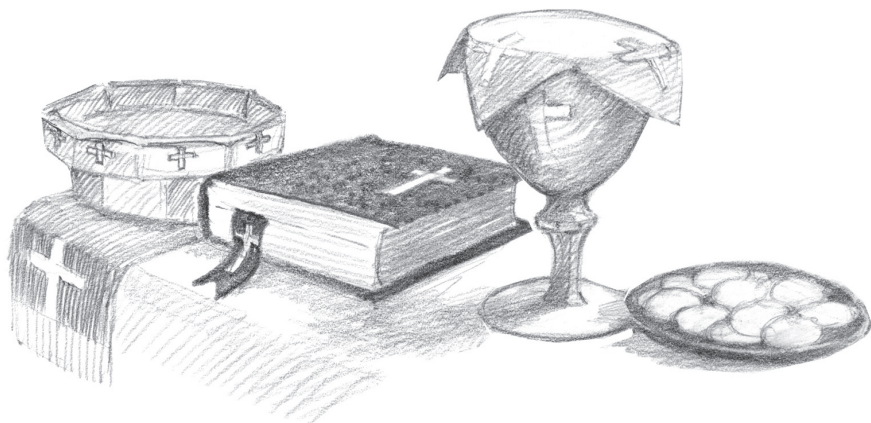
Mikä on kirkko?

Kirkko ei ole enempää eikä vähempää kuin uskovien seurakunta. Kirkko ei ole kirkollisten järjestysten, laitosten jne. summa, vaan Kristukseen uskovat ihmiset. Kirkko ei ole ulkonainen organisaatio, laitos, kuten nykyisin mielellään sanotaan, jossa kristityt muodostavat enemmän tai vähemmän olennaisen osan, voivat jopa tyystin siitä puuttua, vaan Kirkko on uskovien ihmisten ihmeellinen, ihmisilmiltä täällä maan päällä peitetty yhteys. Ihminen, joka – auringon noususta sen laskuun – uskoo Pyhän Hengen voimasta Kristukseen Vapahtajaan, on Kirkon jäsen, vaikka hän

heikkoudesta erehtyisi monessa kristillisen opin kohdassa, olisi ulkonaisesti harhauskoisessa yhteydessä ja vaellukseltaan hyvin heikko. Sitä vastoin: Joka ei usko Kristukseen, ei kuulu Kirkkoon, vaan on perkeleen valtakunnassa, vaikka hänellä olisi kaikissa opin kohdissa oikea pääntieto ja olisi kirkossa kirkkoneuvos tai arkkipiispa. Se, jolla ei ole Kristuksen Henkeä, ei ole hänen oman, vaikka hänellä olisikin kaikkea muuta. Joka ei ole uudestisyntynyt kristitty, ei ole Kirkon jäsen, ei vaikka hänellä olisi maailmassa ja kirkossa kaikkea muuta. Kirkko on Kristuksen hengellinen ruumis, kaikki ne, jotka Pyhän Hengen asuminen uskossa Kristukseen on täyttänyt ja yhä uudestaan täyttää hengellisellä elämällä.

Tästä kiinnipitäminen on äärimmäisen tärkeää. Tämä ainoastaan Raamatun mukainen kirkkokäsitys oli aikaisemmin seitsenvuotiaiden lastenkin tajuttavissa. Siitä on luovuttu spiritualistisena ja otettu käyttöön käsite kirkosta laitoksena. Se haiskahtaa heti kitkerälle. Siinä painotetaan opin yhteyden ja puhtauden sijasta ulkonaisen kirkollisten tapojen voimassa pitä-

mistä. Silloin kristityille ei aseteta omantunnonvelvollisuudeksi totuuden tunnustamista, vaan ulkonaisen kirkkorauhan säilyttäminen.

Kirkon rakentamiseen ulkonaisena laitoksena voidaan käyttää tosin maallisen esivallan käsivartta, koko valtiokirkollista apparaattia, ulkonaista pakkoa, maallisia järjestyksiä, niin myös markkinoita, teekutsuja, osteri-illallisia jne. Kirkko ei ole enempää eikä vähempää kuin Kristukseen uskovien hengellinen yhteys. Kirkkoa rakennetaan silloin, kun jokin sielu tulee Vapahtajansa uskovaksi ja uskovia vahvistetaan uskossa. Kirkolle aiheutetaan vahinkoa, kun estetään uskoa ja sitä vahingoitetaan. – Sanon: missä tästä tiedosta pidetään kiinni, siellä huolehditaan ensiksi, lopuksi ja aina siitä, että evankeliumi saarnataan puhtaasti ja sakramentit jaetaan oikein, joilla yksinomaan usko synnytetään ja säilytetään.

Silloin harjoitetaan opin ja elämän kuria. Silloin astutaan taukoamatta vastustamaan harhaopettajia kirkon pahimpina vihollisina. Silloin ollaan ahkeria kouluttamaan opettajia ja saarnamiehiä,

jotka voivat kirkkaasti ja puhtaasti opettaa Jumalan sanaa. Silloin ei halveksita kirkollisia järjestyksiä, varsinkin kun niitä tarvitaan. Missä jokin joukko kristittyjä asuu lähekkäin, niille pannaan painoa vain sen verran kuin ne palvelevat Jumalan sanan kulkua ja niitä muutetaan ja poistetaan heti, kun ne eivät enää palvele tätä tarkoitusta ja ovat sille haitaksi ja estävät kirkon, uskovien seurakunnan, rakentamista.

Ja lopuksi – eikä tämä ole vähiten tärkeätä – jos pidetään kiinni siitä, ettei kirkko ole ulkonainen laitos, vaan uskovien seurakunta, silloin jokainen, joka kuuluu kirkon ulkonaiseen yhteyteen, tutkii itseään kammioissaan, onko hän itse uskossa ja kuuluuko hän uskovien yhteyteen, jonka ulkopuolella ei ole pelastusta. Onhan kirjoitettu: “Joka uskoo Poikaan, sillä on iankaikkinen elämä; joka ei ole kuuliainen Pojalle, se ei ole elämää näkevä, vaan Jumalan viha pysyy hänen päällään” (Joh. 3:36).

Franz Pieper, kirjasta *Unsere Stellung in Lehre und Praxis*, St. Louis, Mo. 1896. Suom. MS.

Ennustus ja täyttymys

Jatkoa edelliseen numeroon

Miika 5:1 ja Matt. 2:5–6

Evankelista Matteus kertoo evankeliuminsa ensimmäisessä luvussa Kristuksen syntymästä ja toisessa luvussa hänen lapsuudestaan. Jeesus-lapsonen, äsken syntynyt juutalaisten kuningas, oli väheksytty ja halveksittu oman kansansa taholta. Hän oli itämaan tietäjien palvoma, mutta pakeni Herodeksen tähden Israelin maasta ja joutui asumaan muukalaisena Egyptissä. Tämä on lyhyesti esitettyä Matteuksen evankeliumin toisen luvun sisältöä. Kuten syntymää koskevaan kertomukseen evankelista on myös Jeesuksen lapsuuden historiaan soveltanut Vanhan testamentin ennustuksia ja osoittanut niiden täyttymyksen. Hän haluaa niiden avulla näyttää, että tämä köyhä, halveksittu, vainottu Jeesus-lapsonen, Marian poika, on kuitenkin kuningas, äsken syntynyt juutalaisten kuningas, messias-kuningas, ja kaikki, jotka kuulevat ja lukevat tästä lapsesta, päättävät yhdessä itämaan tietäjien kanssa antaa hänelle kuuluvan, jumalallisen kunnian. Kenenkään ei pidä pahentua hänen alhaiseen muotoonsa, jollaisena hän tässä tulee esiin.

Ensimmäisessä kertomuksessa, joka tulee esille tässä toisessa luvussa, Matteus viittaa nimenomaan Kristuksen synnyinpaikkaan, Beetlehemin kaupunkiin. Luku alkaa sanoilla: “Kun Jeesus oli syntynyt Juudean Beetlehemissä.” Jumala oli ihmeellisellä tavalla ilmoittanut itämaan tietäjille taivaan tähden avulla Israelin Messiaan syntymän, jonka ennustuksen mukaan tuli olla myös pakanain valkeus [Luuk.

Georg Stoeckhardt

2:32; Jes. 42:6; 49:6]. Tietäjät etsivät ensiksi juutalaisten vastasyntyntä kuningasta Jerusalemissa, mutta eivät löytäneet. Tosin heille osoitettiin Jerusalemissa tie oikeaan paikkaan, mistä he saattoivat löytää ja todella löysivätkin sen, ketä etsivät. Kuningas Herodes kysytyään neuvoa papeilta ja kirjanoppineilta ohjasi muukalaiset Beetlehemiin. Herodeksella oli tässä oma salakavala tarkoituksensa. Vastoin tahtoaan Jumalan tahdon ja päättämän mukaan hänen täytyi auttaa näitä valittuja pakanoita löytämään Daavidin pojan Daavidin kaupungista ja antamaan hänelle sen kunnian, minkä antamisesta Israelin kansa kieltäytyi. Samoin olivat ylipapit ja kirjanoppineet Jumalan työvälaineitä, joiden avulla Jumala toteutti siunauksellisen tahtonsa näitä pakanoita kohtaan. Nuo omavanhurskaat, ylpeät lakihenkiset ihmiset eivät vähääkään välittäneet Israelin toivosta. Tieto Kristuksen syntymästä, jonka tietäjät olivat tuoneet Jerusalemiin, ei koskettanut heidän kovia sydämiään. Tietämättään ja tahtomattaan heidän täytyi kuitenkin kutsumuksensa tähden lainata Raamattua ja tehdä lähemmin tunnetuksi Israelin ennustus ja tasoittaa heidän tietänsä, että he kohta saivat katsella ennustuksen täyttymystä. Tietämättään ja tahtomattaan sokean kan-

sane sokeat johtajat panivat aivan oikeaan aikaan oikean Profeetan sanan lampunjalkaan ja asettivat siten oikeaan valoon Juudean maassa Beetlehemissä tapahtuneen asian.

Tämä Profeetan sana on Miikan ennustus Miika 5:1. Se kuuluu sanantarkan käännöksen mukaan: “Ja sinä Beetlehem, Efrata, joka olet liian vähäinen ollaksesi Juudan tuhatkuntien joukossa, sinusta on minulle nouseva Eräs, joka on oleva valtias Israelissa, jonka alku on aikojen alusta, iankaikkisuuden päivistä.” Profeetta Miika puhuttelee tässä Beetlehemin kaupunkia ja erottaa tarkoittamansa Beetlehemin lisänimellä Efrata, joka sillä varhemmin oli, samanimisestä Sebulonin heimon kaupungista, Joos. 19:15. Hän tarkoittaa Beetlehemiä Juudan heimon alueella, sitä Daavidin kaupunkia, josta tämä oli kotoisin ja jossa hän ennen, kuin oli pystyttänyt kuninkaan istuimensa Siioniin, oli paimentanut isänsä lampaista. Tämä Beetlehem oli pieni, merkityksetön kaupunki, liian vähäinen ollakseen Juudan tuhatkuntien joukossa, toisin sanoen se tuskin käsitti yhtä tuhatkuntaa eli sukua, yhtä Juudan heimon alaosastoa. Mutta pienestä Beetlehemistä oli aikanaan nouseva Yksi, jolle herruus oli Israelissa määrätty, siis kuningas, joka oli oleva Daavidin kaltainen, toinen Daavid, Daavidin poika. “Minulle” on nouseva – minulle, sanoo Herra Jumala Profeetan kautta. Sana “minulle” viittaa siihen, että hän on palveleva Jumalan armoapäätöstä ja Jumalan valtakunnan edistymistä. Toisen Daavidin, Messiaan, on käyvä samoin kuin ensimmäisen Daavidin, joka ensiksi oli kotikaupungissaan, pienessä Beetlehemissä, lammaspaimena ja sen jälkeen asetettiin Israe-

lin kansan paimeneksi ja kuninkaaksi. Daavidin pojalle oli ennustettu vastaavan kaltainen elämä ja elämänosan vaihdos Jumalan määräämänä, hänen herruutensa kohoaminen kukoistukseen vähäisistä, mitättömistä aluista. “Hän on astuva esiin ja kaitseva Herran voimassa”, lisää Miika 5:3. Tulevaisuuden suuri luvattu kuningas, joka on ottava isänsä Daavidin valtaistui-
men, on syntyvä pienessä Beetlehem Efratassa ja oleva syntyperältään vähäinen. Tämän vastakohtaan Profeetta haluaa asettaa eteemme. Tätä vastakohtaisuutta hän vielä lisää, kun hän muistuttaa hänen lähtönsä olevan “aikojen alusta, iankaikkisuudesta”. Messiaalla, Daavidin pojalla, on lähtönsä ja alkunsa ennen maailman alkua, iankaikkisuudessa, jolloin ei vielä ollut ketään luotuja. Siis tämä on iankaikkinen Jumala. Ja juuri se, joka on iankaikkisuudesta, ottaa ajassa alun, ja nimenomaan pienessä, mitättömässä Beetlehemin kaupungissa. Tämän ajatuksen profeetta Miika tuo esiin. Ennustus toi lohdutusta Juuda-Jerusalemiin “jäljelle jääneille”. Sinä aikana, jolloin Jesaja ja Miika profetoivat Juudan kansa ja Daavidin huone oli langennut isien uskosta, Jumalan laista ja lupauksesta. Kansan suuri joukko johtajineen ja pappeineen vahvistui epäuskossa ja sen osalle tuli paatumus. Herran Profeetat asettivat niinä päivinä kapinallisen kansan eteen Jumalan tuomion ja myös lopullisen vihan nähtäväksi. Kuitenkin oli pysynyt uskollisena pieni jäännös, joka kokoontui Profeettojen saarnan ympärille. Lähinnä tälle “jäännökselle” oli lupauksen antama lohdutus tarkoitettu. Näiden uskollisten, joilla oli edessään kansansa

lankeemuksen ja alkavien tuomioiden surullinen kuva, ei tarvitsisi epäillä Israelin tulevaisuutta. Vahvistaakseen heidän uskoaan Profeetat toistivat ennustuksia Israelin Messiaasta, joita jo isille oli annettu. Lupaus tulevasta Lunastajasta antoi synnin, rangaistuksen ja vihan hämärää taustaa vasten sitä kirkkaamman valon. Niin Miika puhuu Daavidin pojan herruuden suuruudesta. Jumalan Henki ilmoitti hänen kauttansa tämän salaisuuden Kristuksen tulosta iankaikkisuudesta. Koska nykyhetken surullisuus ja tulevaisuudessa uhkaava tuomio näyttivät olevan ristiriidassa sen toivon kanssa, että lupaus täytyisi pikaisesti, ennustuksessa nimenomaan huomautettiin, että Messias ilmaantuisi aikana, jolloin Israelin kansa on mitä syvimässä alennustilassa. Profeetta Miika huomauttaa 5. luvun toisessa jakeessa: “Sen tähden Herra antaa heidät (israelilaiset) alttiiksi (pakanain valtaan) siihen asti, jolloin synnyttäjä on synnyttänyt.” Tämä täyttymysajan ominaispiirre vas-

taa Messiaan synnyinpaikan ilmoitusta. Pienestä Beetlehemistä, jossa Daavidin suku eli alhaisena, on Kristus lähtevä. Suurelle Valtiaalle, iankaikkiselle Jumalalle on ajateltu ajassa tällainen vähäinen alku. Tällaisen oudon Kristuksen kuninkuuden alun oli Jumala, Herra, edeltä varannut ja sen vuoksi kiinnittänyt sen Profeetan ennustukseen. Sen tähden kukaan ei saa ihmetellä, jos Jeesuksen Kristuksen valtakunta alkaa vastoin kaikkia inhimillisiä odotuksia.

Israelin papit ja kirjanoppineet, jotka kuningas Herodes oli kutsunut koolle, lainasivat nyt vapaasti muistista, mutta alkuperäisen merkityksen mukaisesti tätä Miikan profeettasanaa. Herodeksen kysymykseen, missä Kristus oli syntynyt, he vastasivat: “Ja sinä Beetlehem Juudan maassa, et suinkaan ole vähäisin Juudan ruhtinasten joukossa, sillä sinusta on lähtevä hallitsija, joka kaitsee minun kansaani Israelia” (Matt. 2:6). Beetlehem Efratan sijasta tässä sanotaan “Beetlehem Juudan maassa”. Lisänimi

Efrata selitetään tässä, sillä siten Beethoven Efrata erotetaan Sebulonin Beethovenemistä. Edelleen merkitystä ajatellen on aivan sama, mainitaanko tuhatkunnat, suvut tai ruhtinaat, tuhatkuntien esimiehet, sukujen päälliköt. Ilmaisua ”joka on kaitseva minun kansaani Israelia” viittaa Miika 5:3:een: ”Hän on kaitseva Israelin kansaa Herran voimassa.” Kun Miika kuvaa Beethoveniä sanoen: ”olet liian vähäinen ollaksesi Juudan tuhatkuntien joukossa”, niin kirjanoppineet sen sijaan antavat sille sanakäänteet: ”et suinkaan ole vähäisin”. Huomasimme, että Miika tuo esiin vastakohtaan vähäisen Beethovenin ja suuren Beethovenemistä polveutuvan Valtiaan välillä. Tätä ennustuksen perusajatusta vastaa myös toinen käsitys: ”Et suinkaan ole vähäisin.” Tarkoitus on tässä tämä: Pieni Beethoven tulee merkittäväksi ja kuuluksi sen johdosta, että siinä syntyy suuri Valtias. Vastakohta sen vähäisen paikan, jossa Kristus on syntyvä, ja siellä syntyvän suuren henkilön suuruuden välillä saa riittävän ilmaisunsa niissä sanoissa, joita kirjanoppineet lainaavat. Tätä tarkoitusta varten ei ollut tarpeen mainita seuraavaa kohtaa: ”jonka alku on aikojen alusta, iankaikkisuuden päivästä”. Koska papit ja kirjanoppineet ilmoittivat profeetta Miikalta sen paikan, missä Kristus oli syntyvä ja Miikan kanssa nimenomaisesti viittasivat siihen, että suuri Valtias olisi lähtävä vähäisestä, mitättömästä Beethovenin kaupunkipahasesta, he omalta osaltaan torjuivat sen pahennuksen, jonka olisi voinut saada tästä Kristuksen historian ja hänen valtakuntansa vähäisestä alusta, ja he todistivat ja vahvistivat – sitä tietämättä ja haluamatta – sen Jumalan ihmeellisen neuvon, jonka hän ammoi-

sista ajoista oli ilmoittanut palvelijoilleen Profeetoille ja jonka hän nyt toteutti.

Koko kertomuksessa, jonka yhteyteen sitaatti Miikalta on punottu, nostetaan esiin Kristuksen vähäinen hahmo. Pienessä Beethovenin kaupungissa Juudan maassa on vähäiselle tytölle, Marialle, Daavidin tyttärelle, syntynyt Jeesus-lapsi. Siellä äiti vaalii lapsukaistaan. Ylpeä Juuda-Jerusalem ei lainkaan huolehdi tästä lapsesta. Myös kansan ylipapit ja kirjanoppineet ovat kylmiä ja välinpitämättömiä. Herodes miettii murhasuunnitelmia. Kuitenkin lapsi on todella Israelin Messias, juutalaisten vastasyntynyt kuningas. Tätä todistavat itämaan tietäjät, jotka etsivät ja löysivät lapsen, iloitsivat hänestä, antoivat hänelle kunnian ja palvoivat häntä hänelle kuuluvalla tavalla. Sillä hän on HERRA, jonka lähtö on iankaikkisuudesta. Kun tässä yhteydessä lukee kirjanoppineitten vastausta ja Miikan profeettasanaa, havaitsee sitä selvemmin ennustuksen ja kirjanoppineiden puheen pääajatukset: Jeesuksen Kristuksen, juutalaisten kuninkaan, pakanoiden Vapahtajan valtakunnan mitättömän, loistottoman alun ja lähdön korostamisen. Kristikunta on vuosituhansien ajan itämaan tietäjien kanssa antanut kunnian lapselle, joka syntyi Beethovenemissä, ja iloinnut Jumalan ihmeellisestä pelastusneuvosta, että Beethoven Efratasta on versonut maailmalle pelastus. Olemme nyt uskoneet ja oppineet tuntemaan, että Marian poika, joka on lähtöisin Beethovenin kaupungista, on Herramme ja kuninkaamme, HERRAMME ja Jumalamme, joka on lähtöisin iankaikkisuudesta.

Georg Stoeckhardt (1842–1913), Lehre und Wehre, vsk. 30, Mai 1884, No 5, ss. 161 – 165. Suom. MS.

Ensi kerralla Hoos. 11:1 ja Matt. 2:15

Pieni filologinen lisäys

Joulunumerossa kirjoitin käännös-vaikueudesta, joka koskee Room. 5:18–19:n käännöstä. Mainitsin, että jakeessa 19 on looginen futuuri, joka ei ilmaise aikaa, vaan johdonmukaista seurausta. Kun loogisen futuurin olemassaolosta on varsin vähän tietoa, on syytä mainita asiasta kiinnostuneille jokin lähdetieto, vaikka tämä Uuden testamentin kreikan ominaisuus on nähtävissä kyseisestä kohdastakin.

Georg Stoeckhardt puhuu tätä kohtaa selittäessään loogisesta futuurista ja loogisen varmuuden futuurista yhtyen v. Hofmanniin ja eräisiin toisiin selittäjiin (Römerbrief, s. 261). Tällaista loogista futuuria ei ole meillä kielitajussamme, joten meidän täytyy käyttää oman kiellemme vaatimaa aikamuotoa.

Saksalainen Wilhelm Gesenius puhuu vastaavasta ilmiöstä heprean kie-

lessä “välttämättömänä seurauksena” ja “loogisena seurauksena” sanoen näitä käytettävän “meidän futuurimme sijasta” (Gesenius/Kautsch Hebräische Grammatik, s. 318, d. Anm.1 ja 326s. 2b). Siis saksassa voi käyttää Room. 5:19:ssa futuuria, kuten Luther onkin siinä käyttänyt, merkitsemässä välttämätöntä loogista seurausta.

Tämä taas merkitsee sitä, että meidän suomalaisten on oltava tarkkoja, kun vetoamme Lutherin käännökseen. Ilmeisesti suomalaiset raamatunkääntäjät (Biblia, KR 1938, KR 1992, Aapeli Saarisalo, Jumalan kansan Raamattu, Pätiälä) joko eivät ole tunteneet kreikan ja saksan loogista futuuria tai muut seikat ovat vaikuttaneet heidän ratkaisuunsa.

Markku Särelä

STLK:n kirjamyyntiluettelo ja hinnasto 2008	Hinnat euroina
Aamoksen kirja, käännös ja selitys (Särelä)	2,50
Erilaisia luterilaisia kirkkoja ja kirkkoliittoja (Uppala)	1,00
Iso katekismus, venäjänkielinen	10,00
Israelin asema Uuden testamentin seurakunnassa (Särelä)	0,50
Jeesus elää, runokirja (Aho)	5,00
Jeesus on tosi Jumala (Särelä)	2,50
Katso Jumalan Karitsa (Aho)	5,00
Kirkko ja virka (C.F.W. Walther)	18,50
Kirkkokuri vaelluksen asioissa (Särelä)	1,50
Koetelkaa kaikki (toim. Särelä)	1,50
Kolossan seurakunta (Särelä)	2,50
Kristinoppi, (englanninkielinen, latviankielinen, liettuankielinen, suomenkielinen, venäjänkielinen, vironkielinen) á	10,00
Kristuksen kuuliaisuus (Särelä)	8,50
Kristus meidän edestämme (Särelä)	17,00
Kristus pyhän Raamatun selittäjänä (Särelä)	3,50
Lapsikaste on raamatullinen (Särelä)	5,00
Lapsikaste on raamatullinen, venäjänkielinen	8,00
Luterilaiset tunnustuskirjat, venäjänkielinen	32,00
Luterilaisuus ja paavius, (sis. Schmalkaldenin uskonkohdat ja Paavin vallasta ja yliherruudesta), venäjänkielinen	10,00
Miten luterilainen kirkko selittää Vanhaa ja Uutta testamenttia (R. Preus)	5,00
Oikaisuja pastori Pätiälän muistelmiin (Uppala)	1,00
Oikea näkyvä kirkko (C.F.W. Walther)	17,00
Paikallisseurakunta (C.F.W. Walther)	17,00
Pyhän kasteen sakramentti (Aho)	0,50
Raamattu opettaa	1,00
Raamattua ja tunnustusta koskeva periaatelausunto	2,50
Raamatun arvovallasta ja erehtymättömyydestä (Nafzger)	5,00
Rakkaimmat raamatunpaikat (toim. Särelä)	0,50
Rukous joka päivälle	0,50
Saarnakirja osa 1 "Rauha teille!" (M. Särelä)	15,00
Saarnavirka on Kristuksen käsky (Markku Särelä)	17,00
Sana on elämän lähde, suomenkielinen (Särelä)	6,00
venäjänkielinen (Särelä)	8,00
Seurakunnan oikeudesta ja saarnavirasta (Luther)	6,00
Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko 1928 1968	1,00
Säännöt 2004	3,00
Taustaa 1— Tekijänoikeudesta maailmaan (Pälikkö & Särelä)	8,00
Taustaa 2 — Kehitysoopin kulissit (Pälikkö)	10,00
Tunnustukselliset 1 seurakunnat syntyvät (Uppala)	17,00
Tähän asti on Herra meitä auttanut STLK:n 50 vuotisjuhlaulkaisu	3,50
Vanhan testamentin esikuvia Jeesuksesta (Aho)	2,50
Yksin uskosta, (sis. Augsburgin tunnustus ja Apologia), venäjänkielinen	25,00
95 teesiä Lutherin muistovuonna 1983 (Särelä)	1,00
Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 1-7 (Luther)	49,00
Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 8-17 (Luther)	49,00
Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 18-24 (Luther)	49,00
Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 25-31 (Luther)	49,00
Kaukainen voittolaulu, Ilmestyskirjan selitys (Becker) nid.	4,00
“ “ sid.	8,50
Kristillisen kirkon usko ja nykyajan raamatuntutkimus (Preus)	3,50
Oppi Jumalan sanasta (Gerhard)	42,00
Raamatun inspiraatio (Preus)	14,50
Uskon pyhä salaisuus (Gerhard)	37,00
Vanhurskauttamisoppi klassisen luterilaisen ortodoksian teologiassa (Preus)	5,00
Voimattomalle voimaa (Aho/Koskenniemi)	17,00
LUTERILAINEN lehti, vuosikerta	25,00
“ “ “ irtonumero	2,50
Lähetystyöhön tarkoitetuista suuremmista tilauksista voidaan hinnasta neuvotella erikseen. <i>Postitse tilattaessa hintaan lisätään toimituskulut</i>	

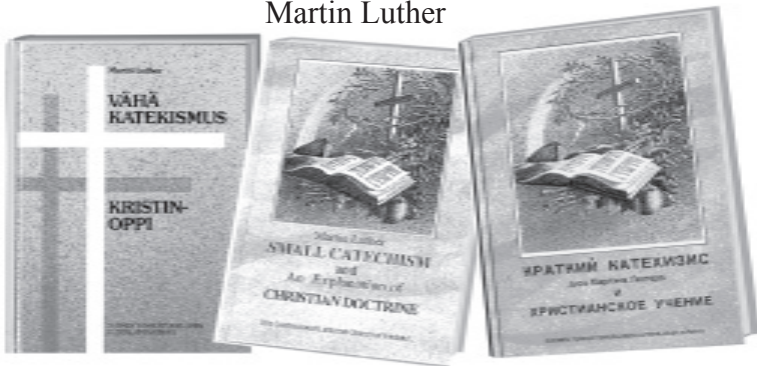
Uusia kirjoja tulossa

Jos Jumala suo, tulevan kevään, 2008 aikana, saamme painosta pitkään valmisteilla olleen Kristinopin ruotsiksi.

Markku Särelen saarnakirjaan on myös tulossa odotettua jatkoa. Kakkososa ilmestyy sopivasti pääsiäiseksi, jos Jumala suo. Se sisältää 480 sivua ja yli 80 saarnaa. Se käsittelee saarnat laskiaissunnuntaista helluntaihin

Virpi Apposen lastenkirja Tieni johdata taivaaseen on niin ikään tulossa samoihin aikoihin. On suuri asia, että saamme antaa lasten käsiin luotettavan, hauskaasti kirjoitetun hengellisen kirjan, jossa uskon asioita on esitetty oikeassa hengessä.

VÄHÄ KATEKISMUS ja sen laaja selitys, Kristinoppi, 295 sivua Martin Luther

Lutherin Vähä katekismus ja siihen liittyvä Kristinoppi on tärkeä perusteos tunnustuksellisesta luterilaisesta opista kiinnostuneille. Se antaa kattavan esityksen siitä, mitä uskomme Raamatun mukaan. Se paitsi vastaa moniin ihmisillä mahdollisesti olleisiin kysymyksiin, se vastaa myös sellaisiin kysymyksiin, joita ihmiset eivät osaa tehdä ja jotka kuitenkin ovat heille tärkeitä.

Kirja on julkaistu eri kielisinä. Kirjan hinta on 10 euroa kielestä riippumatta.

Teologipäivä Helsingissä

Fabianinkatu 13 A 1
lauantaina 3.5.2008

STLK järjestää kaikille avoimen teologipäivän 3.5. Kuulemaan ja keskustelemaan ovat tervetulleita niin teologit kuin asiasta kiinnostuneet seurakunnan jäsenetkin. Kunkin esityksen aiheelle on varattu aikaa 60 minuuttia, josta noin kolmannes käytetään keskusteluun. Esitysten pitäjät ovat pastorit Kimmo Närhi ja Markku Särelä sekä rev. Edward Brockwell. Tervetuloa!

10.30 Tervetuloa ja alkuhartaus (KN)

10.45 Miehen ja naisen suhde luomisen perusteella ja lankeemuksen jälkeen (KN)

12.00 Lankeemuksen tunnustaminen on oikean vanhurskauttamisopin edellytys (EB) (englanniksi, saatavana kirjallisena, tarvittaessa tulkkaus suomeksi esityksen aikana)

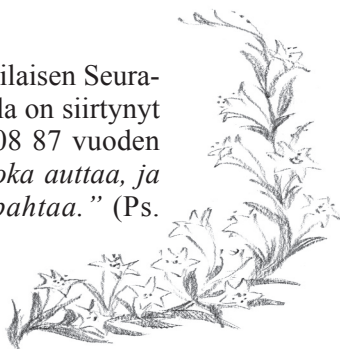
13.00 Ruokaväliaika

14.00 Miten pastori voi ottaa toiminnassaan huomioon sen seurakunnalle kuuluvan vallan, jonka se omistaa kuninkaallisena papistona (MS)

15.00 Päätös

Poisnukkunut

Helsingin Tunnustuksellisen Luterilaisen Seurakunnan jäsen Arne Johannes Kalevala on siirtynyt ajasta Jumalan lasten lepoon 1.2.2008 87 vuoden iässä. *“Meillä on Jumala, Jumala, joka auttaa, ja Herra, Herra, joka kuolemasta vapahtaa.”* (Ps. 68:21)

Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko

Toimintaa

Helsinki, Fabianinkatu 13 A 1: **Jumalanpalvelus** sunnuntaisin klo 11 HPE 6.4. ja 4.5. **Poikkeus:** ei jumalanpalvelusta 23.3. ja 18.5. **Ilta nuorille ja nuorille aikuisille** pe 4.4. klo 18. **Lasten iltapäivä** la 6.4. klo 14. **Esirippikoulu** su 6.4. ja 4.5. klo 10.15.

Turku, Vähä-Hämeenkatu 12: **Jumalanpalvelus** la 15.3. (HPE) ja 19.4. (HPE) klo 10. Esirippikoulu tilaisuuksien yhteydessä. **Kevätjuhla** su 18.5. alkaen klo 11.

Tampere, Hämeenpuisto 39 A: **Jumalanpalvelus** su 13.4. (HPE) (KN) klo 11, esirippikoulu jumalanpalveluksen jälkeen.

Siitamaaja: Talvileiri pääsiäisen aikaan to 20.-su 23.3. **Jumalanpalvelus** su 27.4. (MS), 11.5. ja 25.5. (HPE) klo 11.

Hämeenlinna, Saaristenkatu 22: Jumalanpalvelus su 20.4. (HPE) ja 1.6. (HPE) klo 11.

Pori, Gallen-Kallelankatu 12: Jumalanpalvelus la 15.3. (HPE) ja 19.4. (HPE) klo 15.30. Esirippikoulu joka kerralla tilaisuuden yhteydessä.

Vaasa: Jumalanpalvelus, Kirjastonkatu 5, sisäpiha: pe 4.4. klo 18.

Kokkola: Jumalanpalvelus la 5.4. klo 14 ja to 8.5. klo 18 (HPE).

Liperi/Kontiolahti/Lieksa: Jumalanpalvelus to 10.4. (HPE).

Koskenpää pe 18.4. klo 13 Tien-sivussa.

Kyyjärvi la 29.3. (HPE) klo 13 Elma Murrolla ja la 26.4. klo 13 Martti Lehtolalla.

Haapamäki pe 28.3. klo 13.

Jyväskylä la 26.4. klo 18.

Hankasalmi la 29.3. (HPE) klo 18.

Tyrnävä pe 9.5. klo 15.30 (HPE). Esirippikoulu jumalanpalveluksen jälkeen.

Rovaniemi la 10.5. klo 10 (HPE).

Lahti, Rajakatu 7. Jumalanpalvelukset su klo 16. HPE 16.3., 6.4. (Huom! muuttunut päivä) ja 11.5. Jumalanpalvelusta ei ole su 23.3. **Kristinopin peruskohdat** ti 25.3., 8.4. ja 13.5. klo 18. (Huom! ei 29.4.) **Seurakuntailtapäivä** ke 2.4. ja 7.5. kodeissa klo 15. **Pyhäkoulu** tiistaisin klo 17 20.5. asti. **Kevätjuhla** to 22.5. klo 18.

Kuusankoski, Kettumäentie 2: Jumalanpalvelus su 16.3. (HPE), 11.5. (HPE) **Raamattutunti** ke 9.4. klo 18. (Huom! Muuttunut päivä)

Kotka: Raamattutunti Lindellillä ke 21.5. klo 18.

Yhteystiedot:

Pastori Kimmo Närhi,

Rajakatu 7, 15100 Lahti,

puh. 03-7823097, 040-7567659,

Fax: 03- 734 2484, Sähköposti:

kimmo.narhi@luterilainen.com

STLK:n verkkosivut:

www.luterilainen.com

Sisällys:

Jumalan armo saadaan armonvälineiden kautta, Martti Luther.....	74
Oikeuslaitos ei voi valvoa opin puhtautta, KN.....	75
Kristuksella oli valta antaa henkensä ja valta ottaa se jälleen, MS.....	77
Iisak ja oinas esikuvina Kristuksen kuolemasta, KN.....	81
Jeesus lepäsi haudassa, MS	83
Vastustajien toinen väite: pieni lapsi ei muka voi uskoa, A.A.W, Yli 75 vuotta sitten,.....	85
“Minä vetoan keisariin”, KN.....	88
Vesa, Luterilaisen Lastenosasto, TM.....	89
Näetkö Herran armon? RE.....	97
Jeesuksen ylösnousemuksen merkitys, RE.....	99
Kirkosta, FP.....	101
Ennustus ja täyttymys, GS, jatkoa.....	103
Pieni filologinen lisäys, MS.....	107
Ilmoituksia ja toimintatietoja.....	108-111
Kansi: Hän elää, Luuk 24:5-6, Kimmo Pälikkö	

Seurakuntien tilinumeroita: Tampere: 570002-240523. Helsinki: 127030-18973.

Luterilainen -lehti : 800017-303309

Kirkkokunta: 1) 220518-21559. Pyydetään merkitsemään viitenumerot seuraavasti: kotimaan työ 70302, ulkolähetys 75006, opintorahasto 75103, lahjoitukset Luterilaiselle 54108. 2) Tilit/ kirjamyynänti 800018-1477085.

Luterilainen-lehti ilmestyy kerran kuussa, kolme kaksoisnumeroa.

Julkaisija: Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko.

Tilaushinta 2008: Kotimaassa 25 e vuosikerta, ulkomaille 35 e

**Toimitus: Päätoimittaja: Kimmo Närhi, Rajak. 7, 15100 Lahti,
puh. 03 -7823097, 040-756 7659, fax 03-734 2484.**

Sähköposti: kimmo.narhi@luterilainen.com

Avustajia: Tuula Matikainen (Vesa), Kimmo Pälikkö (taitto, kuvitus)

Tilaukset, maksut, osoitteenmuutokset yms. os.:

Luterilainen c/o Leena Särelä, Ullanmäentie 11 A 11, 02750 Espoo,

Sähköposti: lsarela@gmail.com

Luterilainen-lehden pankkitilin numero: 800017-303309.

Kirkon internet-sivut: www.luterilainen.com